

Dziennik Urzędowy L 205

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Legislacja

Tom 48

6 sierpnia 2005

Spis treści

I Akty, których publikacja jest obowiązkowa

Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1291/2005 z dnia 5 sierpnia 2005 r. ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw 1

★ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1292/2005 z dnia 5 sierpnia 2005 r. zmieniające załącznik IV do rozporządzenia (WE) nr 999/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady w zakresie żywienia zwierząt ⁽¹⁾ 3

★ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1293/2005 z dnia 5 sierpnia 2005 r. zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 2676/90 określające wspólnotowe metody analizy wina 12

★ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1294/2005 z dnia 5 sierpnia 2005 r. zmieniające załącznik I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2092/91 w sprawie produkcji ekologicznej produktów rolnych oraz odnośnego znakowania produktów rolnych i środków spożywczych 16

★ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1295/2005 z dnia 5 sierpnia 2005 r. ustanawiające zmniejszenie pomocy w odniesieniu do suszu paszowego na rok gospodarczy 2004/2005 18

★ Rozporządzenia Komisji (WE) nr 1296/2005 z dnia 5 sierpnia 2005 r. weryfikujące maksymalną kwotę opłaty produkcyjnej B oraz zmieniające cenę minimalną za buraki B w sektorze cukru na rok gospodarczy 2005/2006 20

II Akty, których publikacja nie jest obowiązkowa

Rada

2005/600/WE:

★ Decyzja Rady z dnia 12 lipca 2005 r. w sprawie wytycznych dla polityk zatrudnienia Państw Członkowskich 21

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG.

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

- ★ **Zalecenie Rady z dnia 12 lipca 2005 r. w sprawie ogólnych wytycznych polityki gospodarczej Państw Członkowskich i Wspólnoty (2005–2008)** 28
-

Sprostowania

- Sprostowanie do rozporządzenia Komisji (WE) nr 1279/2005 z dnia 2 sierpnia 2005 r. zmieniające należności przywozowe w sektorze zbóż stosowane od dnia 3 sierpnia 2005 r. (Dz.U. L 202 z 3.8.2005)** 38
- Sprostowanie do rozporządzenia Komisji (WE) nr 1270/2005 z dnia 1 sierpnia 2005 r. ustalającego, w jakiej mierze mogą być uwzględnione wnioski o pozwolenia na przywóz młodych byków opasowych, składane w lipcu 2005 r. w ramach kontyngentu taryfowego przewidzianego w rozporządzeniu (WE) nr 992/2005 (Dz.U. L 201 z 2.8.2005) 38
- ★ **Sprostowanie do decyzji Komisji 2004/760/WE z dnia 26 października 2004 r. ustalającej szczegółowe zasady stosowania dyrektywy Rady nr 93/23/EWG w sprawie prowadzenia badań statystycznych dotyczących pogłowia i produkcji trzody chlewnej (Dz.U. L 337 z 13.11.2004)** 39

I

(Akty, których publikacja jest obowiązkowa)

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 1291/2005

z dnia 5 sierpnia 2005 r.

ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 3223/94 z dnia 21 grudnia 1994 r. w sprawie szczegółowych zasad stosowania ustaleń dotyczących przywozu owoców i warzyw⁽¹⁾, w szczególności jego art. 4 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie (WE) nr 3223/94 przewiduje, w zastosowaniu wyników wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, kryteria do ustalania przez Komisję standardowych wartości dla przywozu z krajów trzecich, w odniesieniu do produktów i okresów określonych w jego Załączniku.

- (2) W zastosowaniu wyżej wymienionych kryteriów standardowe wartości w przywozie powinny zostać ustalone w wysokościach określonych w Załączniku do niniejszego rozporządzenia,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Standardowe wartości w przywozie, o których mowa w rozporządzeniu (WE) nr 3223/94, ustalone są zgodnie z tabelą zamieszczoną w Załączniku.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 6 sierpnia 2005 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 5 sierpnia 2005 r.

W imieniu Komisji

J. M. SILVA RODRÍGUEZ

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju Wsi

⁽¹⁾ Dz.U. L 337 z 24.12.1994, str. 66. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1947/2002 (Dz.U. L 299 z 1.11.2002, str. 17).

ZAŁĄCZNIK

do rozporządzenia Komisji z dnia 5 sierpnia 2005 r. ustanawiającego standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

(EUR/100 kg)		
Kod CN	Kod krajów trzecich ⁽¹⁾	Standardowa wartość w przywozie
0702 00 00	052	44,5
	096	41,1
	999	42,8
0707 00 05	052	75,8
	096	39,7
	999	57,8
0709 90 70	052	77,2
	999	77,2
0805 50 10	382	67,4
	388	69,4
	524	60,9
	528	62,0
	999	64,9
0806 10 10	052	103,9
	204	57,3
	220	128,8
	624	155,1
	999	111,3
0808 10 80	388	79,5
	400	66,7
	508	68,0
	512	64,7
	528	77,2
	720	67,2
	804	72,4
	999	70,8
0808 20 50	052	110,0
	388	56,9
	512	18,8
	528	53,2
	999	57,9
0809 20 95	052	303,5
	400	327,9
	404	318,7
	999	316,7
0809 30 10, 0809 30 90	052	113,1
	999	113,1
0809 40 05	094	49,8
	624	63,6
	999	56,7

⁽¹⁾ Nomenklatura krajów ustalona w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 750/2005 (Dz.U. L 126 z 19.5.2005, str. 12). Kod „999” odpowiada „innym pochodzeniom”.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 1292/2005**z dnia 5 sierpnia 2005 r.****zmieniające załącznik IV do rozporządzenia (WE) nr 999/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady
w zakresie żywienia zwierząt****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 999/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. ustanawiające przepisy dotyczące zapobiegania, kontroli i zwalczania niektórych postaci pasażowalnych encefalopatii gąbczastych⁽¹⁾, w szczególności jego art. 23 ust.1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie (WE) nr 999/2001 ustanawia zasady dotyczące karmienia zwierząt białkiem pochodzenia zwierzęcego w celu zapobiegania rozprzestrzeniania się pasażowalnych encefalopatii gąbczastych (TSE) wśród zwierząt.
- (2) Rozporządzenie to zabraniało nawet stosowania niektórych białek zwierzęcych w karmieniu zwierząt hodowlanych, ponieważ istnieje prawdopodobieństwo, że białka takie mogą być zarażone TSE lub mogłyby uniemożliwić wykrycie w paszach niewielkiej ilości białek potencjalnie zarażonych TSE. W rozporządzeniu tym określono również „tolerancję zero” zabronionych składników zwierzęcych w paszach.
- (3) Dyrektywa Komisji 2003/126/WE z dnia 23 grudnia 2003 r. w sprawie analitycznej metody określania składników pochodzenia zwierzęcego do celów urzędowej kontroli pasz⁽²⁾ przewiduje, że urzędową analizę pasz przeprowadza się w celu urzędowej kontroli występowania, identyfikacji lub oszacowania ilości składników pochodzenia zwierzęcego w paszach zgodnie z przepisami tej dyrektywy. Badanie biegłości laboratoriów przeprowadzane zgodnie z przepisami wymienionej dyrektywy przez Instytut Materiałów Referencyjnych i Pomiarów przy Komisji (IRMM-JRC) wykazało, że biegłość laboratoriów w zakresie wykrywania w paszach niewielkich ilości białek pochodzących od ssaków uległa znacznej poprawie.
- (4) Poprawa biegłości laboratoriów przyczyniła się do wykrycia przypadkowego wystąpienia drzazg kostnych, w szczególności u roślin bulwiastych i korzeniowych. Dowody naukowe wykazały, że nie można uniknąć

zanieczyszczenia tych roślin obecnymi w glebie drzazgami kostnymi. Przesyłki z zanieczyszczonymi roślinami bulwiastymi i korzeniowymi są usuwane zgodnie z dyrektywą Rady 95/53/WE z dnia 25 października 1995 r. ustalającą zasady dotyczące organizacji urzędowych inspekcji w zakresie żywienia zwierząt⁽³⁾, i w wyniku tego w wielu przypadkach muszą być niszczone. W celu zapobiegania nierównomiernemu stosowaniu wymienionej dyrektywy, Państwom Członkowskim powinno zezwolić się na przeprowadzenie oceny ryzyka wystąpienia składników pochodzenia zwierzęcego u roślin bulwiastych i korzeniowych przed stwierdzeniem naruszenia zakazu paszowego.

- (5) W dniach 25 i 26 maja 2000 r. Naukowy Komitet Sterujący (SSC) uaktualnił swoje sprawozdanie i opinię w sprawie bezpieczeństwa hydrolizatów białkowych produkowanych z surowych skór przeżuwaczy, przyjęte podczas spotkania w dniach 22 i 23 października 1998 r. Warunki, na podstawie których hydrolizaty białkowe można uznawać za bezpieczne zgodnie z wymienioną opinią, są ustalone w rozporządzeniu (WE) nr 1774/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 października 2002 r. ustanawiającym przepisy sanitarne dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi⁽⁴⁾. Od dnia 1 maja 2004 r. warunki te mają również zastosowanie do hydrolizatów białkowych przywożonych z krajów trzecich. Dlatego też karmienie przeżuwaczy hydrolizatami białkowych otrzymanych z surowych skór przeżuwaczy nie powinno być zabronione.
- (6) W swojej opinii z dnia 17 września 1999 r. w sprawie powtórnego przetwarzania wewnątrzgatunkowego oraz w opinii z 27–28 listopada 2000 r. w sprawie naukowych podstaw dla zakazu stosowania białek zwierzęcych w karmieniu wszystkich zwierząt hodowlanych, SSC stwierdził, że nie ma dowodów na naturalne występowanie TSE u zwierząt hodowlanych innych niż przeżuwacze hodowanych w celu produkcji żywności, takich jak świnie i drób. Ponadto zważywszy, że kontrole zakazu stosowania białek zwierzęcych polegają na wykrywaniu włókien kości i mięśni w paszach, produktach z krwi i hydrolizatach białkowych pochodzących od zwierząt innych niż przeżuwacze nie powinny uniemożliwiać kontroli na obecność białek potencjalnie zarażonych TSE. Z tego względu ograniczenia dotyczące karmienia zwierząt hodowlanych produktami z krwi i hydrolizatami białkowymi pochodzącymi od zwierząt innych niż przeżuwacze powinny zostać złagodzone.

⁽¹⁾ Dz.U. L 147 z 31.5.2001, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 260/2005 (Dz.U. L 46 z 17.2.2005, str. 31).

⁽²⁾ Dz.U. L 339 z 24.12.2003, str. 78.

⁽³⁾ Dz.U. L 265 z 8.11.1995, str. 17. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2001/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 234 z 1.9.2001, str. 55).

⁽⁴⁾ Dz.U. L 273 z 10.10.2002, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 416/2005 (Dz.U. L 66 z 12.3.2005, str. 10).

- (7) Warunki transportu, składowania i pakowania pasz luzem zawierających przetworzone białka zwierzęce powinny być jasno określone.
- (8) W celu zachowania i polepszania jakości kontroli urzędowych należy zapewnić systematyczną ocenę kompetencji i szkolenia pracowników laboratoriów.
- (9) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 999/2001. Ze względów praktycznych i w celu zachowania przejrzystości, właściwe jest zastąpienie w całości zmienionego załącznika IV.
- (10) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Załącznik IV do rozporządzenia (WE) nr 999/2001 zostaje zmieniony zgodnie z Załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 września 2005 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 5 sierpnia 2005 r.

W imieniu Komisji
Markos KYPRIANOU
Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK

Załącznik IV do rozporządzenia (WE) nr 999/2001 otrzymuje następujące brzmienie:

„ZAŁĄCZNIK IV

KARMIENIE ZWIERZĄT**I. Rozszerzenie zakazu przewidzianego w art. 7 ust. 1**

Zakaz przewidziany w art. 7 ust. 1 jest rozszerzony na karmienie:

- a) zwierząt hodowlanych, z wyjątkiem karmienia mięsożernych zwierząt futerkowych hodowanych w celu produkcji żywności:
 - i) przetworzonym białkiem zwierzęcym;
 - ii) żelatyną pochodzącą od przeżuwaczy;
 - iii) produktami z krwi;
 - iv) hydrolizatami białkowymi;
 - v) fosforanem dwuwapniowym i fosforanem trójwapniowym pochodzenia zwierzęcego („fosforanem dwuwapniowym i fosforanem trójwapniowym”);
 - vi) paszami zawierającymi białka wymienione w pkt od i) do v);
- b) przeżuwaczy białkiem zwierzęcym i paszami zawierającymi takie białka.

II. Odstępstwa od zakazów przewidzianych w art. 7 ust. 1 i 2 oraz szczegółowe warunki stosowania takich odstępstw.

A. Zakazy przewidziane w art. 7 ust. 1 i 2 nie mają zastosowania do:

- a) karmienia zwierząt hodowlanych białkami, o których mowa w pkt i), ii), iii) i iv) oraz paszami uzyskanymi z takich białek:
 - i) mlekiem, produktami na bazie mleka i siarą;
 - ii) jajami i produktami jajecznymi;
 - iii) żelatyną pochodzącą od zwierząt innych niż przeżuwacze;
 - iv) hydrolizatami białkowymi pochodzącymi od zwierząt innych niż przeżuwacze i otrzymanych ze skór i skórek przeżuwaczy;
- b) karmienia zwierząt hodowlanych innych niż przeżuwacze białkami, o których mowa w pkt i), ii) i iii) oraz produktami uzyskanymi z takich białek:
 - i) mączkami rybnymi, zgodnie z warunkami określonymi poniżej w pkt B;
 - ii) fosforanem dwuwapniowym i fosforanem trójwapniowym, zgodnie z warunkami określonymi poniżej w pkt C;
 - iii) produktami z krwi pochodzącymi od zwierząt innych niż przeżuwacze, zgodnie z warunkami określonymi poniżej w pkt D;
- c) karmienia ryb mączkami z krwi pochodzącymi od zwierząt innych niż przeżuwacze, zgodnie z warunkami określonymi poniżej w pkt D;

d) karmienia zwierząt hodowlanych roślinami bulwiastymi i korzeniowymi oraz paszami zawierającymi takie produkty po wykryciu obecności drzazg kostnych może być dozwolone przez Państwo Członkowskie w przypadku, gdy ocena ryzyka dała korzystny wynik. Przy ocenie ryzyka uwzględnia się przynajmniej liczbę i możliwe źródło zakażenia oraz ostateczne miejsce przeznaczenia danej przesyłki.

B. Poniższe warunki mają zastosowanie w przypadku wykorzystania mączki rybnej, o której mowa w pkt A b) i) oraz pasz zawierających mączki rybne do karmienia zwierząt hodowlanych innych niż przeżuwacze (nie ma zastosowania w przypadku karmienia mięsożernych zwierząt futerkowych hodowanych w celu produkcji żywności):

- a) mączki rybne produkowane są w zakładach przetwórczych przeznaczonych wyłącznie do produkcji produktów pochodzenia rybnego;
- b) przed wprowadzeniem do swobodnego obrotu w Wspólnocie, każda partia przywożonych mączek rybnych jest poddawana analizie mikroskopowej zgodnie z dyrektywą 2003/126/WE;
- c) pasze zawierające mączki rybne są produkowane w zakładach, które nie produkują pasz dla przeżuwaczy i które są zatwierdzone do tego celu przez właściwy organ.

W drodze odstępstwa od pkt c):

- i) specjalne zezwolenie na produkcję pełnoporcjowych mieszanek paszowych z pasz zawierających mączki rybne nie jest wymagane od przygotowujących je na własny użytek w gospodarstwie:
 - zarejestrowanych przez właściwy organ;
 - hodujących jedynie zwierzęta inne niż przeżuwacze;
 - produkujących pełnoporcjowe mieszanki paszowe do użytku jedynie w tym samym gospodarstwie; oraz
 - pod warunkiem, że pasze zawierające mączki rybne stosowane do produkcji zawierają mniej niż 50 % surowego białka;
- ii) produkcja pasz dla przeżuwaczy w zakładach, które również produkują pasze zawierające mączki rybne dla innych gatunków zwierząt może być dozwolona przez właściwy organ z zastrzeżeniem następujących warunków:
 - pasze luzem i opakowane, przeznaczone dla przeżuwaczy są przechowywane w pomieszczeniach fizycznie oddzielonych od pomieszczeń przeznaczonych dla pasz zawierających mączki rybne podczas składowania, transportowania i pakowania;
 - pasze przeznaczone dla przeżuwaczy są wytwarzane w pomieszczeniach fizycznie oddzielonych od pomieszczeń, w których są wytwarzane pasze zawierające mączki rybne;
 - szczegółowe rejestry zakupu i stosowania mączek rybnych oraz sprzedaży pasz zawierających mączki rybne są zachowywane w celu udostępnienia właściwemu organowi przez przynajmniej pięć lat; oraz
 - rutynowe badania są przeprowadzane w odniesieniu do pasz przeznaczonych dla przeżuwaczy w celu zapewnienia braku obecności zabronionych białek, w tym mączek rybnych;
- d) etykieta i dokument towarzyszący paszom zawierającym mączki rybne posiadają wyraźny napis „zawiera mączki rybne – nie może być stosowany do karmienia przeżuwaczy”;
- e) zawierające mączki rybne pasze luzem są transportowane pojazdami, w których nie transportuje się w tym samym czasie pasz dla przeżuwaczy. Jeżeli pojazd jest następnie używany do transportu pasz przeznaczonych dla przeżuwaczy, musi być starannie wyczyszczony zgodnie z procedurą zatwierdzoną przez właściwy organ w celu uniknięcia zakażenia krzyżowego;

- f) stosowanie i składowanie pasz zawierających mączki rybne jest zabronione w gospodarstwach, w których hodowane są przeżuwacze.

W drodze odstępstwa od tego warunku, właściwy organ może zezwolić na stosowanie i składowanie pasz zawierających mączki rybne w gospodarstwach, w których hodowane są przeżuwacze, jeżeli upewniono się, że w gospodarstwie wprowadzone zostały środki dla zapobieżenia, aby paszami zawierającymi mączki rybne nie były karmione przeżuwacze.

- C. Poniższe warunki mają zastosowanie w przypadku stosowania fosforanu dwuwapniowego i fosforanu trójwapniowego, o których mowa w pkt A b) ii) oraz pasz zawierających takie białka do karmienia zwierząt hodowlanych innych niż przeżuwacze (nie ma zastosowania w przypadku karmienia mięsożernych zwierząt futerkowych hodowanych w celu produkcji żywności):

- a) pasze zawierające fosforan dwuwapniowy i fosforan trójwapniowy są wytwarzane w zakładach, które nie przygotowują pasz dla przeżuwaczy i które są zatwierdzone do tego celu przez właściwy organ.

W drodze odstępstwa od tego warunku:

- i) specjalne zezwolenie na produkcję pełnoporcjowych mieszanek paszowych z pasz zawierających fosforan dwuwapniowy i fosforan trójwapniowy nie jest wymagane od przygotowujących je na własny użytek w gospodarstwie:
- zarejestrowanych przez właściwy organ;
 - hodujących jedynie zwierzęta inne niż przeżuwacze;
 - produkujących pełnoporcjowe mieszanki paszowe do użytku jedynie w tym samym gospodarstwie; oraz
 - pod warunkiem, że pasze zawierające fosforan dwuwapniowy i fosforan trójwapniowy, stosowane do produkcji zawierają mniej niż 10 % całkowitego fosforu;
- ii) produkcja pasz dla przeżuwaczy w zakładach, które również produkują pasze zawierające fosforan dwuwapniowy i fosforan trójwapniowy dla innych gatunków zwierząt może być dozwolone przez właściwy organ z zastrzeżeniem następujących warunków:
- pasze luzem i opakowane, przeznaczone dla przeżuwaczy są wytwarzane w pomieszczeniach fizycznie oddzielonych od pomieszczeń, w których są wytwarzane pasze zawierające fosforan dwuwapniowy i fosforan trójwapniowy;
 - pasze luzem, przeznaczone dla przeżuwaczy są podczas składowania, transportowania i pakowania przechowywane w pomieszczeniach fizycznie oddzielonych od pomieszczeń przeznaczonych dla pasz luzem zawierających fosforan dwuwapniowy i fosforan trójwapniowy;
 - szczegółowe rejestry zakupu i stosowania fosforanu dwuwapniowego i fosforanu trójwapniowego oraz sprzedaży pasz zawierających fosforan dwuwapniowy i fosforan trójwapniowy są zachowywane w celu udostępnienia właściwemu organowi przez przynajmniej pięć lat;
- b) etykieta i dokument towarzyszący paszom zawierającym fosforan dwuwapniowy i fosforan trójwapniowy posiadają wyraźny napis „zawiera fosforan dwuwapniowy/trójwapniowy – nie może być stosowany do karmienia przeżuwaczy”;
- c) zawierające fosforan dwuwapniowy i fosforan trójwapniowy pasze luzem są transportowane pojazdami, w których nie transportuje się w tym samym czasie pasz dla przeżuwaczy. Jeżeli pojazd jest następnie używany do transportu pasz przeznaczonych dla przeżuwaczy, musi być starannie oczyszczony zgodnie z procedurą zatwierdzoną przez właściwy organ w celu uniknięcia zakażenia krzyżowego;

- d) stosowanie i składowanie pasz zawierających fosforan dwuwapniowy i fosforan trójwapniowy jest zabronione w gospodarstwach, w których hodowane są przeżuwacze.

W drodze odstępstwa od tego warunku, właściwy organ może zezwolić na stosowanie i składowanie pasz zawierających fosforan dwuwapniowy i fosforan trójwapniowy w gospodarstwach, w których hodowane są przeżuwacze, jeżeli upewniono się, że w gospodarstwie wprowadzone zostały środki dla zapobieżenia, aby paszami zawierającymi fosforan dwuwapniowy i fosforan trójwapniowy nie były karmione przeżuwacze.

- D. Poniższe warunki mają zastosowanie w przypadku stosowania produktów z krwi, o których mowa w pkt A b) iii), mączek z krwi, o których mowa w pkt A c) oraz pasz zawierających takie białka do karmienia odpowiednio zwierząt hodowlanych innych niż przeżuwacze i ryb:

- a) krew powinna pochodzić z ubojni zatwierdzonych przez UE, w których nie ubija się przeżuwaczy i które są zarejestrowane jako nie przeznaczone do uboju przeżuwaczy i jest transportowana bezpośrednio do zakładu przetwórczego w pojazdach przeznaczonych wyłącznie do transportu krwi zwierząt innych niż przeżuwacze. Jeżeli pojazd był używany do transportu krwi przeżuwacz, musi być po wyczyszczeniu skontrolowany przez właściwy organ, zanim transportowana będzie w nim krew zwierząt innych niż przeżuwacze.

W drodze odstępstwa od tego warunku, właściwy organ może zezwolić na ubój przeżuwaczy w ubojniach zbierających krew zwierząt innych niż przeżuwacze przeznaczoną do produkcji produktów z krwi i mączek z krwi stosowanych w karmieniu odpowiednio zwierząt hodowlanych innych niż przeżuwacze oraz ryb, jeżeli ubojnie te mają uznany system kontroli. System kontroli obejmuje przynajmniej:

- ubój zwierząt innych niż przeżuwacze jest fizycznie oddzielony od uboju przeżuwaczy;
- zbieranie, składowanie, transport i pakowanie krwi pochodzącej od zwierząt innych niż przeżuwacze odbywa się w pomieszczeniach fizycznie oddzielonych od pomieszczeń, w których jest zbierana, składowana, transportowana i pakowana krew pochodząca od przeżuwaczy; oraz
- regularnie pobierane próbki i przeprowadzane analizy krwi pochodzącej od zwierząt innych niż przeżuwacze na obecność białek przeżuwaczy;

- b) produkty z krwi i mączki z krwi są produkowane w zakładzie przetwarzającym wyłącznie krew zwierząt innych niż przeżuwacze.

W drodze odstępstwa od tego warunku, właściwy organ może zezwolić na produkowanie produktów z krwi i mączek z krwi używanych do karmienia odpowiednio zwierząt hodowlanych innych niż przeżuwacze i ryb w zakładach przetwarzania krwi przeżuwaczy, które dysponują uznanym systemem kontroli zapobiegającym zakażeniu krzyżowemu. System kontroli obejmuje przynajmniej:

- przetwarzanie krwi zwierząt innych niż przeżuwacze w zamkniętym systemie fizycznie oddzielonym od przetwarzania krwi przeżuwaczy;
- przechowanie surowca luzem i produktów końcowych luzem z krwi pochodzącej od przeżuwaczy odbywa się w pomieszczeniach fizycznie oddzielonych od pomieszczeń, w których surowiec luzem i produkty końcowe luzem nie pochodzące od przeżuwaczy są przechowywane podczas składowania, transportu i pakowania, oraz
- regularnie pobierane próbki i przeprowadzane analizy produktów z krwi pochodzącej od zwierząt innych niż przeżuwacze oraz mączek z krwi na obecność białek przeżuwaczy;

- c) pasze zawierające produkty z krwi i mączki z krwi są produkowane w zakładach, które nie przygotowują pasz odpowiednio dla przeżuwaczy lub zwierząt hodowlanych innych niż ryby i które są zatwierdzone do tego celu przez właściwy organ.

W drodze odstępstwa od tego warunku:

- i) specjalne zezwolenie na produkowanie pełnoporcjowych mieszanek paszowych z pasz zawierających produkty z krwi i mączki z krwi nie jest wymagane od przygotowujących je na własny użytek w gospodarstwie:
 - zarejestrowanych przez właściwy organ;
 - hodujących jedynie zwierzęta inne niż przeżuwacze w przypadku stosowania produktów z krwi, lub jedynie ryby w przypadku stosowania mączki z krwi;
 - produkujących pełnoporcjowe mieszanki paszowe do stosowania jedynie w tym samym gospodarstwie, oraz
 - pod warunkiem, że pasze zawierające produkty z krwi i mączek z krwi, stosowane do produkcji zawierają mniej niż 50 % całkowitego białka;
- ii) produkcja pasz dla przeżuwaczy w zakładach, które również produkują pasze zawierające produkty z krwi i mączek z krwi odpowiednio dla zwierząt hodowlanych innych niż przeżuwacze lub ryby może być dozwolona przez właściwy organ z zastrzeżeniem następujących warunków:
 - pasze luzem i opakowane, przeznaczone dla przeżuwaczy lub zwierząt hodowlanych innych niż ryby są wytwarzane w pomieszczeniach fizycznie oddzielonych od pomieszczeń, w których są wytwarzane pasze zawierające produkty z krwi i mączki z krwi;
 - pasze luzem przechowywane podczas składowania, transportu i pakowania w pomieszczeniach fizycznie oddzielonych:
 - a) pasze przeznaczone dla przeżuwaczy są przechowywane oddzielnie od produktów z krwi i pasz zawierających produkty z krwi;
 - b) pasze przeznaczone dla zwierząt hodowlanych innych niż ryby są przechowywane oddzielnie od mączek z krwi i pasz zawierających mączki z krwi;
 - szczegółowe rejestry zakupu i stosowania produktów z krwi i mączek z krwi oraz sprzedaży pasz zawierających takie produkty są zachowywane w celu udostępnienia właściwemu organowi przez przynajmniej pięć lat;
- d) etykieta, towarzyszący dokument handlowy lub świadectwo zdrowia, w stosownym przypadku, pasz zawierających produkty z krwi lub mączek z krwi posiadają wyraźny napis „zawiera produkty z krwi – do karmienia zwierząt innych niż przeżuwacze” lub „zawiera mączki z krwi – tylko do karmienia ryb”, tam gdzie to właściwe;
- e) pasze luzem zawierające produkty z krwi są transportowane w pojazdach, w których nie transportuje się w tym samym czasie pasz dla przeżuwaczy oraz pasze luzem zawierające mączki z krwi są transportowane w pojazdach, w których nie transportuje się w tym samym czasie pasz dla zwierząt hodowlanych innych niż ryby. Jeżeli pojazd jest następnie używany do transportu pasz przeznaczonych odpowiednio dla przeżuwaczy lub zwierząt hodowlanych innych niż ryby, musi być starannie wyczyszczony zgodnie z procedurą zatwierdzoną przez właściwy organ w celu uniknięcia zakażenia krzyżowego;
- f) stosowanie i składowanie pasz zawierających produkty z krwi jest zabronione w gospodarstwach, w których hodowane są przeżuwacze, a stosowanie i składowanie pasz zawierających mączki z krwi jest zabronione w gospodarstwach, w których hodowane są zwierzęta hodowlane inne niż ryby.

W drodze odstępstwa, właściwy organ może zezwolić na stosowanie i składowanie pasz zawierających odpowiednio produkty z krwi lub mączki z krwi w gospodarstwach, w których hodowane są odpowiednio przeżuwacze lub zwierzęta hodowlane inne niż ryby, jeżeli upewniły się, że w gospodarstwie wprowadzone zostały środki dla zapobieżenia, aby paszami zawierającymi odpowiednio produkty z krwi lub mączki z krwi nie były karmione odpowiednio przeżuwacze lub gatunki inne niż ryby.

III. Ogólne warunki dotyczące wdrażania

- A. Niniejszy Załącznik stosuje się bez uszczerbku dla przepisów rozporządzenia (WE) nr 1774/2002.
- B. Państwa Członkowskie powinny uaktualnić następujące wykazy:
- a) ubojni zatwierdzonych do zbierania krwi zgodnie z pkt D a) część II;
 - b) zatwierdzonych zakładów przetwórczych produkujących fosforan dwuwapniowy, fosforan trójwapniowy, produkty z krwi lub mączki z krwi, oraz
 - c) zakładów, z wyjątkiem przygotowujących je na własny użytek w gospodarstwie, dopuszczonych do wytwarzania pasz zawierających mączki rybne i białka, o których mowa w pkt b), działających zgodnie z warunkami przewidzianymi w pkt B c), C a) i D c) część II.
- C. a) Przetworzone białko zwierzęce luzem, z wyjątkiem mączek rybnych, oraz produkty luzem, w tym pasze, nawozy organiczne i dodatki do wzbogacania gleby, zawierające takie białka są składowane lub transportowane w przeznaczonych do tego celu pomieszczeniach. Magazyn i pojazd mogą być wykorzystane do innych celów wyłącznie po wyczyszczeniu i kontroli przeprowadzonej przez właściwy organ.
- b) Mączki rybne luzem, o których mowa w pkt A b) i) część II, fosforan dwuwapniowy i fosforan trójwapniowy luzem, o których mowa w pkt A b) ii) część II, produkty z krwi, o których mowa w pkt A b) iii) część II i mączki z krwi, o których mowa w pkt A c) część II powinny być składowane i transportowane w przeznaczonych do tego celu magazynach i pojazdach.
- c) W drodze odstępstwa od pkt b):
- i) magazyny i pojazdy mogą być wykorzystane do składowania i transportowania pasz zawierających takie samo białko;
 - ii) magazyny i pojazdy mogą być wykorzystane do innych celów po wyczyszczeniu i kontroli przeprowadzonej przez właściwy organ; oraz
 - iii) magazyny i pojazdy transportujące mączki rybne mogą być wykorzystane do innych celów w przypadku, gdy w celu zapobiegania zakażeniu krzyżowemu stosuje się w przedsiębiorstwie system kontroli, uznany przez właściwy organ. System kontroli obejmuje przynajmniej:
 - prowadzenie rejestrów transportowanego materiału i czyszczenia pojazdu; oraz
 - systematyczne pobieranie próbek z transportowanych pasz i poddawanie ich badaniom na obecność mączek rybnych.
- Właściwy organ powinien często przeprowadzać kontrole na miejscu w celu sprawdzenia czy wyżej wymieniony system kontroli jest stosowany prawidłowo.
- D. Pasje, w tym karma dla zwierząt domowych, zawierające produkty z krwi pochodzącej od przeżuwaczy lub przetworzone białko zwierzęce, inne niż mączki rybne, nie powinny być wytwarzane w zakładach produkujących pasze dla zwierząt hodowlanych, z wyjątkiem pasz dla mięsożernych zwierząt futerkowych hodowanych w celu produkcji żywności.
- Pasje, w tym karma dla zwierząt domowych, zawierające produkty z krwi pochodzącej od przeżuwaczy lub przetworzone białko zwierzęce, inne niż mączki rybne, powinny być podczas składowania, transportu i pakowania przechowywane w pomieszczeniach fizycznie oddzielonych od pomieszczeń przeznaczonych na pasze luzem dla zwierząt hodowlanych, z wyjątkiem pasz dla mięsożernych zwierząt futerkowych hodowanych w celu produkcji żywności.
- Karma dla zwierząt domowych i pasze przeznaczone dla zwierząt futerkowych hodowanych w celu produkcji żywności zawierające fosforan dwuwapniowy i fosforan trójwapniowy, o których mowa w pkt A b) ii) część II, oraz produkty z krwi, o których mowa w pkt A b) iii) część II powinny być wytwarzane i transportowane zgodnie z pkt C a) i c) oraz pkt D c) i e), odpowiednio w części II.

- E. 1. Wywóz do krajów trzecich przetworzonych białek zwierzęcych pochodzących od przeżuwaczy oraz produkty zawierające takie przetworzone białka zwierzęce jest zabroniony.
2. Wywóz do krajów trzecich przetworzonych białek zwierzęcych pochodzących od zwierząt innych niż przeżuwacze oraz produktów zawierających takie białka jest dozwolony przez właściwy organ jedynie, jeżeli spełnione zostały następujące warunki:
- są one przeznaczone do zastosowania niezabronionego w art. 7;
 - przed wywozem zawarte zostało pisemne porozumienie z krajem trzecim, zawierające zobowiązanie się przez kraj trzeci, że będzie ono przestrzegało ostatecznego stosowania i nie będzie ponownie wywozić przetworzonego białka zwierzęcego lub produktów zawierających takie białka do stosowania zabronionego w art. 7.
3. Państwa Członkowskie zezwalające na wywóz zgodnie z pkt 2 powinny poinformować Komisję i inne Państwa Członkowskie w celu skutecznego wdrożenia niniejszego rozporządzenia o wszystkich zasadach i warunkach ustalonych z zainteresowanym krajem trzecim, w ramach Stałego Komitetu ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt.
- Punkty 2 i 3 nie mają zastosowania do:
- wywozu mączek rybnych, pod warunkiem, że spełniają one warunki określone w pkt B Część II;
 - produktów zawierających mączki rybne;
 - karmy dla zwierząt domowych.
- F. Właściwy organ powinien przeprowadzać kontrole dokumentacji i kontrole bezpośrednie, w tym badania pasz w całym łańcuchu produkcji i dystrybucji zgodnie z dyrektywą 95/53/WE w celu kontroli zgodności z jej przepisami i przepisami niniejszego rozporządzenia. W przypadku wykrycia jakiegokolwiek obecności zabronionych białek zwierzęcych stosuje się dyrektywę 95/53/WE. Właściwy organ regularnie sprawdza kompetencje laboratoriów przeprowadzających analizy w celu takich kontroli urzędowych, w szczególności poprzez ocenę wyników prób pierścieniowych. W przypadku niewystarczających kompetencji, w ramach środka naprawczego należy przeprowadzić ponowne szkolenie pracowników laboratoryjnych.”
-

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 1293/2005**z dnia 5 sierpnia 2005 r.****zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 2676/90 określające wspólnotowe metody analizy wina**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1493/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wina ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 46 ust. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Metoda pomiaru nadciśnienia win musujących i półmusujących została ustalona zgodnie z uznanymi kryteriami międzynarodowymi. Nowy opis tej metody został przyjęty przez Międzynarodowy Urząd Winorośli i Wina podczas Walnego Zgromadzenia w 2003 r.
- (2) Wykorzystanie tej metody może umożliwić prostszą i dokładniejszą kontrolę nadciśnienia w tych winach.
- (3) Opis metody zwykłej znajdujący się w rozdziale 37 Załącznika do rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2676/90 ⁽²⁾ stracił aktualność i w związku z tym pkt 3

rozdziału 37 należy skreślić. Ponadto w nowym rozdziale Załącznika do rozporządzenia należy wprowadzić uaktualniony opis tej metody.

(4) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (EWG) nr 2676/90.

(5) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Wina,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Do Załącznika do rozporządzenia (EWG) nr 2676/90 wprowadza się zmiany zgodnie z Załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie siódmego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 5 sierpnia 2005 r.

W imieniu Komisji
Mariann FISCHER BOEL
Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 179 z 14.7.1999, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1188/2005 (Dz.U. L 193 z 23.7.2005, str. 24).

⁽²⁾ Dz.U. L 272 z 3.10.1990, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 355/2005 (Dz.U. L 56 z 2.3.2005, str. 3).

ZAŁĄCZNIK

W Załączniku do rozporządzenia (EWG) nr 2676/90 wprowadza się następujące zmiany:

1) w rozdziale 37 „Dwutlenek węgla” wprowadza się następujące zmiany:

a) do pkt. 1 wprowadza się następujące zmiany:

i) tytuł otrzymuje następujące brzmienie: „1 ZASADA METODY”;

ii) kreśla się ppkt 1.2;

b) pkt. 2, tytuł ppkt 2.3 otrzymuje następujące brzmienie: „Obliczanie nadciśnienia teoretycznego”;

c) skreśla się pkt. 3 i 4;

2) po rozdziale 37 wprowadza się następujący tekst jako rozdział 37-a:

„37 a – POMIAR NADCIŚNIENIA WIN MUSUJĄCYCH I PÓLMUSUJĄCYCH

1. ZASADA

Po stabilizacji temperatury i wstrząśnięciu butelki, nadciśnienie mierzy się za pomocą afrometru (przyrząd do pomiaru ciśnienia). Wyraża się je w paskalach (Pa) (metoda typu I). Metodę tę stosuje się również do win musujących gazowanych i półmusujących gazowanych.

2. APARATURA

Aparat pozwalający mierzyć nadciśnienie w butelkach z winem musującym i półmusującym nazywamy afrometrem. Wygląda on różnie w zależności od rodzaju zamknięcia butelki (kapsel metalowy, kapsel koronowy, korek z korka naturalnego lub plastiku).

2.1. W przypadku butelek zamykanych kapslem

Afrometr składa się z trzech części (rysunek 1):

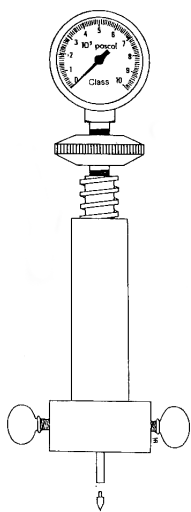
- Część górna (śruba z igłą) składa się z manometru, ręcznego pierścienia mocującego, śruby bez złącza, która wchodzi w część środkową oraz igły przebijającej kapsel. Igła posiada poprzeczny otwór, który przekazuje ciśnienie do manometru. Złącze zapewnia szczelność całości aparatu zamontowanego na kapslu butelki.
- Część środkowa (nakrętka) służy do ustawienia części górnej w pozycji centralnej. Wkręca się w część dolną w taki sposób, aby mocno utrzymała całość na butelce.
- Część dolna (jarzmo) posiada występ, który wchodzi pod pierścień butelki w ten sposób, że podtrzymuje całość. Istnieje pierścienie dostosowane do każdego typu butelki.

2.2. W przypadku butelek zamykanych korkiem

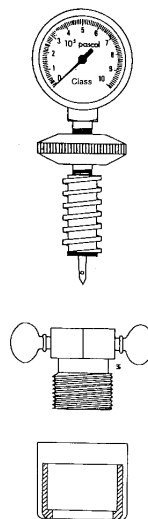
Składa się z dwóch części (rysunek 2):

- Część górna jest identyczna jak w poprzednim aparacie, jednak igła jest dłuższa. Składa się ona z długiej wklęsłej rurki, na której końcu znajduje się ostre ułatwiające przebicie korka. Ostrze jest ruchome i wpada do wina po przebicium korka.

- Część dolna składa się z nakrętki i podstawy, która opiera się na butelce. Jest ona wyposażona w cztery śruby mocujące, które utrzymują całość na korku.

Rysunek 2: Afrotometr do korków

Rysunek 1: Afrotometr do kapsli

Uwagi dotyczące manometrów, wchodzących w skład obu aparatów:

- Mogą być albo mechaniczne, z rurką Bourdona albo cyfrowe z czujnikiem piezoelektrycznym. W pierwszym przypadku, rurka Bourdona musi obowiązkowo być wykonana z nierdzewnej stali.
- Są one wyskalowane w paskalach (skrót Pa). Dla win musujących praktyczniej jest stosować 105 paskali (105) lub kilopaskale (kPa) jako jednostki.
- Istnieją manometry różnych klas. Klasa manometru zależy od dokładności odczytu w stosunku do całej skali wyrażonej w procentach (np. manometr 1 000 kPa klasy 1 oznacza maksymalne stosowane ciśnienie 1 000 kPa, odczyt z dokładnością do ± 10 kPa). Do dokładnych pomiarów zaleca się klasę 1.

3. SPOSÓB POSTĘPOWANIA

Pomiaru należy dokonywać na butelkach, w których temperatura jest ustabilizowana od co najmniej 24 godzin. Po przebicium korony lub korka butelkę należy mocno wstrząsnąć aż do uzyskania stałego ciśnienia w celu dokonania odczytu.

3.1. W przypadku butelki kapslowanej

Wsunąć występ jarzma pod pierścień butelki. Dokręcić nakrętkę, aż do zakręcenia całości na butelce. Część górna jest teraz wkręcona w nakrętkę. Aby uniknąć wydobywania się gazu, należy przebić kapsel jak najszybciej, aby doprowadzić do kontaktu złącza z kapslem. Następnie należy mocno wstrząsnąć butelką, aż do uzyskania stałego ciśnienia w celu dokonania odczytu.

3.2. W przypadku butelki korkowanej

Założyć ostrze na koniec igły. Ustawić cały element na korku. Przykręcić cztery śruby do korka. Przykręcić część górną (igła przebija wtedy korek). Ostrze musi wpaść do butelki, tak aby ciśnienie mogło zostać przekazane do manometru. Dokonać odczytu po wstrząśnięciu butelki, aż do uzyskania stałego ciśnienia. Po odczycie wydobyć ostrze.

4. PRZEDSTAWIENIE WYNIKÓW

Nadciśnienie przy 20 °C (P_{atm20}) wyraża się w paskalach (Pa) lub w kilopaskalach (kPa). Musi ono odpowiadać dokładności manometru (np. $6,3 \cdot 10^5$ Pa lub 630 kPa, a nie $6,33 \cdot 10^5$ Pa lub 633 kPa dla manometru o pełnej skali do 1 000 kPa, klasy 1).

Jeśli temperatura pomiaru jest inna niż 20 °C, należy wprowadzić poprawkę mnożąc otrzymane ciśnienie przez odpowiedni współczynnik (patrz: Tabela 1).

Tabela 1

Stosunek nadciśnienia w winie musującym i półmusującym przy temperaturze 20 °C (P_{atm20}) do nadciśnienia w temperaturze t (P_{atmt})

°C	
0	1,85
1	1,80
2	1,74
3	1,68
4	1,64
5	1,59
6	1,54
7	1,50
8	1,45
9	1,40
10	1,36
11	1,32
12	1,28
13	1,24
14	1,20
15	1,16
16	1,13
17	1,09
18	1,06
19	1,03
20	1,00
21	0,97
22	0,95
23	0,93
24	0,91
25	0,88

5. KONTROLA WYNIKÓW

Metoda bezpośredniego określenia parametrów fizycznych (metoda kryterium typu I)

Sprawdzanie afrometrów

Należy regularnie sprawdzać afrometry (co najmniej raz w roku).

Sprawdzenia dokonuje się na stanowisku pomiarowym. Pozwala to porównać manometr z manometrem wzorcowym, wyższej klasy, zgodnym z normami krajowymi, zamontowanym równolegle. Kontrolę przeprowadza się tak, aby porównać wskazania obu aparatów przy rosnącym i malejącym ciśnieniu. Jeśli jest między nimi różnica, śruba regulacyjna pozwala wprowadzić niezbędne poprawki.

Laboratoria i upoważnione organy wyposażone są w takie stanowiska pomiarowe. Są one też dostępne u producenta manometrów.”

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 1294/2005**z dnia 5 sierpnia 2005 r.****zmieniające załącznik I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2092/91 w sprawie produkcji ekologicznej produktów rolnych oraz odnośnego znakowania produktów rolnych i środków spożywczych**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 2092/91 z dnia 24 czerwca 1991 r. w sprawie produkcji ekologicznej produktów rolnych oraz odnośnego znakowania produktów rolnych i środków spożywczych⁽¹⁾, w szczególności jego art. 13 tiret drugie,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z zasadami produkcji ekologicznej na poziomie gospodarstwa określonymi w załączniku I do rozporządzenia (EWG) nr 2092/91 zwierzęta gospodarskie należy karmić paszami wytworzonymi metodami ekologicznymi. W okresie przejściowym, upływającym dnia 24 sierpnia 2005 r., dopuszcza się stosowanie konwencjonalnych pasz w ograniczonej proporcji, w przypadku gdy rolnik wykaże, że pasza z produkcji ekologicznej jest niedostępna.
- (2) Okazuje się, że we Wspólnocie po dniu 24 sierpnia 2005 r. podaż nie zaspokoi popytu na materiały paszowe z produkcji ekologicznej, w szczególności jeśli chodzi o materiały paszowe bogate w białka potrzebne do hodowli zwierząt z żołądkiem jednokomorowym oraz, w mniejszym stopniu, przeżuwaczy.
- (3) Należy zatem przewidzieć przedłużenie okresu przejściowego, podczas którego dozwolone jest stosowanie konwencjonalnych pasz.

(4) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (EWG) nr 2092/91.

(5) Biorąc pod uwagę konieczność pilnego wprowadzenia tego środka związaną z faktem, że termin wygaśnięcia przepisu dotyczącego wykorzystania pasz konwencjonalnych upływa z dniem 24 sierpnia 2005 r., niniejsze rozporządzenie powinno wejść w życie pierwszego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

(6) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią komitetu ustanowionego na mocy art. 14 rozporządzenia (EWG) nr 2092/91,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W załączniku I do rozporządzenia (EWG) nr 2092/91 wprowadza się zmiany zgodnie z podanym załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 25 sierpnia 2005 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 5 sierpnia 2005 r.

W imieniu Komisji,
Mariann FISCHER BOEL
Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 198 z 22.7.1991, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2254/2004 (Dz.U. L 385 z 29.12.2004, str. 20).

ZAŁĄCZNIK

W załączniku I części B do rozporządzenia (EWG) nr 2092/91 wprowadza się następujące zmiany:

Punkt 4.8 otrzymuje brzmienie:

„Na zasadzie odstępstwa od pkt 4.2 dopuszcza się stosowanie konwencjonalnych pasz w ograniczonej proporcji, w przypadku gdy rolnik w sposób zadowalający wykaże organowi kontroli lub jednostce kontrolującej Państwa Członkowskiego, że nie jest w stanie uzyskać paszy wyłącznie z produkcji ekologicznej.

Dozwolony najwyższy procent paszy konwencjonalnej wynosi w stosunku rocznym:

a) w przypadku zwierząt roślinożernych 5 % w okresie od dnia 25 sierpnia 2005 r. do dnia 31 grudnia 2007 r.;

b) w przypadku innych gatunków:

— 15 % w okresie od dnia 25 sierpnia 2005 r. do dnia 31 grudnia 2007 r.;

— 10 % w okresie od dnia 1 stycznia 2008 r. do dnia 31 grudnia 2009 r.;

— 5 % w okresie od dnia 1 stycznia 2010 r. do dnia 31 grudnia 2011 r.

Wielkości te oblicza się w stosunku rocznym jako udział procentowy suchej masy pasz pochodzenia rolnego. Dozwolony udział paszy konwencjonalnej w dziennej dawce pokarmowej, poza okresem sezonowego wypasu, musi wynosić 25 %, obliczony jako udział procentowy suchej masy.”

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 1295/2005**z dnia 5 sierpnia 2005 r.****ustanawiające zmniejszenie pomocy w odniesieniu do suszu paszowego na rok gospodarczy 2004/2005**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

(WE) nr 1786/2003 w sprawie wspólnej organizacji rynku suszu paszowego ⁽⁴⁾.

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

(4) Z przekazanych informacji wynika, że dla suszu paszowego maksymalna ilość gwarantowana została przekroczona o 16 %.

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 603/95 z dnia 21 lutego 1995 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku suszu paszowego ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 5 akapit drugi,

(5) Należy zatem zmniejszyć kwotę pomocy w odniesieniu do suszu paszowego zgodnie z art. 5 akapit pierwszy rozporządzenia (WE) nr 603/95.

a także mając na uwadze, co następuje

(6) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Suszu Paszowego,

(1) Od dnia 1 kwietnia 2005 r. rozporządzenie (WE) nr 603/95 zastępuje się rozporządzeniem Rady (WE) nr 1786/2003 z dnia 29 września 2003 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku suszu paszowego ⁽²⁾. Rozporządzenie to wchodzi w życie dnia 1 kwietnia 2005 r., kiedy rozpoczyna się rok gospodarczy 2005/2006. Należy zatem wciąż stosować rozporządzenie (WE) nr 603/95 w celu określenia ostatecznej kwoty pomocy na rok gospodarczy 2004/2005.

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Kwotę pomocy w odniesieniu do suszu paszowego przewidzianą w art. 3 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 603/95 zmniejsza się w roku gospodarczym 2004/2005 do:

(2) W rozporządzeniu (WE) 603/95 art. 3 ust. 2 i 3 zostały określone kwoty pomocy dla zakładów przetwórczych odpowiednio na susz paszowy i paszę suszoną na słońcu, w ramach maksymalnych ilości gwarantowanych określonych w art. 4 ust. 1 i 3 wymienionego rozporządzenia.

— 64,36 EUR za tonę w Republice Czeskiej,

— 56,40 EUR za tonę w Grecji,

(3) Ilości na rok gospodarczy 2004/2005, o których Państwa Członkowskie poinformowały Komisję zgodnie z art. 15 lit. a) tiret drugie rozporządzenia Komisji (WE) nr 785/95 z dnia 6 kwietnia 1995 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 603/95 w sprawie wspólnej organizacji rynku suszu paszowego ⁽³⁾, obejmują ilości zapasów na dzień 31 marca 2005 r., które mogłyby kwalifikować się do pomocy przewidzianej art. 3 rozporządzenia (WE) nr 603/95 zgodnie z art. 34 rozporządzenia Komisji (WE) nr 382/2005 z dnia 7 marca 2005 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady

— 54,11 EUR za tonę w Hiszpanii,

— 57,02 EUR za tonę we Włoszech,

— 63,24 EUR za tonę na Litwie,

— 59,04 EUR za tonę na Węgrzech,

⁽¹⁾ Dz.U. L 63 z 21.3.1995, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione Aktem Przystąpienia z 2003 r.

⁽²⁾ Dz.U. L 270 z 21.10.2003, str. 114.

⁽³⁾ Dz.U. L 79 z 7.4.1995, str. 5. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1413/2001 (Dz.U. L 191 z 13.7.2001, str. 8).

— 65,55 EUR za tonę w pozostałych Państwach Członkowskich.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 61 z 8.3.2005, str. 4.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 5 sierpnia 2005 r.

W imieniu Komisji
Mariann FISCHER BOEL
Członek Komisji

ROZPORZĄDZENIA KOMISJI (WE) NR 1296/2005**z dnia 5 sierpnia 2005 r.****weryfikujące maksymalną kwotę opłaty produkcyjnej B oraz zmieniające cenę minimalną za buraki B w sektorze cukru na rok gospodarczy 2005/2006**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1260/2001 z dnia 19 czerwca 2001 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 15 ust. 8 tiret drugie i trzecie,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Artykuł 15 ust. 3 i 4 rozporządzenia (WE) nr 1260/2001 stanowi, że straty wynikające z obowiązku wywozu nadwyżki cukru wspólnotowego mają być pokrywane, w pewnych granicach, opłatami produkcyjnymi w odniesieniu do produkcji cukru A i B, izoglukozy A i B oraz syropu inulinowego A i B.
- (2) Artykuł 15 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 1260/2001 stanowi, że w przypadku gdy wpływy gotówkowe spodziewane z podstawowej opłaty produkcyjnej i opłaty wyrównawczej B, które nie mogą przekroczyć, odpowiednio, 2 % i 30 % ceny interwencyjnej za cukier biały na dany rok gospodarczy, mogą nie pokryć przewidywanych strat całkowitych za bieżący rok gospodarczy, maksymalna wartość procentowa opłaty wyrównawczej B ma zostać dostosowana do wysokości niezbędnej do pokrycia wspomnianych całkowitych strat, nie przekraczając jednakże 37,5 %.
- (3) Zgodnie z tymczasowymi danymi dostępnymi obecnie, wpływy gotówkowe z opłat wyrównawczych za rok gospodarczy 2005/06, które mają zostać uzyskane przed dostosowaniem, mogą być niższe niż równowartość średniej straty pomnożona przez nadwyżkę przeznaczoną na wywóz. Dlatego też maksymalna wysokość

opłaty wyrównawczej B za rok 2005/06 powinna zostać podniesiona do 37,5 % ceny interwencyjnej za cukier biały.

- (4) Artykuł 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 1260/2001 ustala cenę minimalną za buraki B w wysokości 32,42 EUR za tonę, z zastrzeżeniem art. 15 ust. 5 tego rozporządzenia, który przewiduje odpowiednie dostosowanie ceny za buraki B w wypadku dostosowania minimalnej wysokości opłaty wyrównawczej B.
- (5) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego ds. Cukru,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Na rok gospodarczy 2005/2006 maksymalna wysokość opłaty wyrównawczej B, określonej w art. 15 ust. 4 tiret pierwsze rozporządzenia (WE) nr 1260/2001, zostaje zwiększona do 37,5 % ceny interwencyjnej za cukier biały.

Artykuł 2

Na rok gospodarczy 2005/2006 cena minimalna za buraki B, określona w art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 1260/2001, ustalona jest zgodnie z art. 15 ust. 5 tego rozporządzenia w wysokości 28,84 EUR za tonę.

Artykuł 3Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 5 sierpnia 2005 r.

W imieniu Komisji
Mariann FISCHER BOEL
Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 178 z 30.6.2001, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 987/2005 (Dz.U. L 167 z 29.6.2005, str. 12).

II

(Akty, których publikacja nie jest obowiązkowa)

RADA

DECYZJA RADY

z dnia 12 lipca 2005 r.

w sprawie wytycznych dla polityk zatrudnienia Państw Członkowskich

(2005/600/WE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 128 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽²⁾,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów,

uwzględniając opinię Komitetu ds. Zatrudnienia,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Artykuł 2 Traktatu o Unii Europejskiej określa jako cel Unii, między innymi, popieranie postępu gospodarczego i społecznego oraz wysokiego poziomu zatrudnienia. Artykuł 125 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską stanowi, że Państwa Członkowskie i Wspólnota działają w celu wypracowania skoordynowanej strategii zatrudnienia, w szczególności w celu wsparcia siły roboczej wykwalifikowanej, przeszkolonej i zdolnej do dostosowania się, jak również rynków pracy reagujących na zmiany gospodarcze.
- (2) Na szczycie w Lizbonie w marcu 2000 r. Rada Europejska zapoczątkowała realizację strategii zmierzającej do osiągnięcia stałego wzrostu gospodarczego, większej liczby i lepszych miejsc pracy oraz większej spójności

społecznej, określając długoterminowe cele w dziedzinie zatrudnienia, jednak po upływie pięciu lat cele tej strategii pozostają dalekie od ich osiągnięcia.

- (3) Przedstawienie wytycznych w sprawie zatrudnienia oraz ogólnych wytycznych polityki gospodarczej w formie zintegrowanego pakietu przyczyni się do ponownego ukierunkowania Strategii lizbońskiej na wzrost i zatrudnienie. Wiodącą rolę w realizacji celów Strategii lizbońskiej w zakresie zatrudnienia odgrywa Europejska strategia zatrudnienia. Wzmocnienie spójności społecznej również stanowi kluczowy element dla osiągnięcia sukcesu Strategii lizbońskiej. I odwrotnie, zgodnie z brzmieniem Agendy społecznej, sukces Europejskiej strategii zatrudnienia przyczyni się do osiągnięcia większej spójności społecznej.
- (4) Zgodnie z konkluzjami wiosennego szczytu Rady, który odbył się w dniach 22 i 23 marca 2005 r., Unia musi mobilizować wszystkie odpowiednie zasoby krajowe i wspólnotowe – łącznie z polityką spójności – w trzech wymiarach Strategii lizbońskiej (ekonomicznym, społecznym i środowiskowym), aby lepiej wykorzystać ich synergie w ogólnym kontekście trwałego rozwoju.
- (5) Cele dotyczące pełnego zatrudnienia, jakości zatrudnienia, wydajności pracy i spójności społecznej muszą znaleźć odzwierciedlenie w wyraźnych priorytetach, którymi są: przyciąganie na rynek pracy i zatrzymywanie na nim większej liczby osób, zwiększanie podaży pracy oraz modernizacja systemów opieki społecznej; zwiększanie zdolności dostosowania pracowników i przedsiębiorstw; oraz zwiększanie inwestycji w kapitał ludzki poprzez lepszą edukację i poprawę umiejętności.
- (6) Wytyczne dotyczące zatrudnienia powinny być poddawane pełnemu przeglądowi raz na trzy lata, a w międzyczasie, do 2008 r., ich aktualizacja powinna pozostać ściśle ograniczona.

⁽¹⁾ Opinia z dnia 26 maja 2005 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽²⁾ Opinia z dnia 31 maja 2005 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

- (7) Komitet ds. Zatrudnienia i Komitet Ochrony Socjalnej opracowały wspólną opinię dotyczącą „Wzrostu i zatrudnienia – zintegrowanych wytycznych na lata 2005–2008”.
- (8) Zalecenie Rady z dnia 14 października 2004 r. w sprawie wykonania polityk zatrudnienia Państw Członkowskich ⁽¹⁾ zachowuje ważność jako podstawa odniesienia,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Niniejszym przyjmuje się przedstawione w Załączniku wytyczne dla polityk zatrudnienia Państw Członkowskich.

Artykuł 2

Wytyczne są uwzględniane w politykach zatrudnienia Państw Członkowskich, które są przedstawiane w krajowych programach reform.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 12 lipca 2005 r.

W imieniu Rady

G. BROWN

Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 326 z 29.10.2004, str. 47.

ZAŁĄCZNIK

WYTYCZNE W SPRAWIE ZATRUDNIENIA (2005–2008)

(Zintegrowane wytyczne nr 17–24)

- Wytyczna nr 17: Wdrażanie polityk zatrudnienia ukierunkowanych na osiągnięcie pełnego zatrudnienia, poprawę jakości i wydajności pracy oraz na wzmocnienie spójności społecznej i terytorialnej
- Wytyczna nr 18: Promowanie podejścia do pracy zgodnego z cyklem życia człowieka
- Wytyczna nr 19: Zapewnianie rynków pracy sprzyjających integracji, zwiększanie atrakcyjności pracy oraz czynienie pracy opłacalną dla osób jej poszukujących, w tym osób znajdujących się w gorszym położeniu i zawodowo nieaktywnych
- Wytyczna nr 20: Lepsze dostosowywanie się do potrzeb rynku pracy
- Wytyczna nr 21: Promowanie elastyczności przy równoczesnym zapewnianiu bezpieczeństwa zatrudnienia oraz redukcja segmentacji rynku pracy z uwzględnieniem roli partnerów społecznych
- Wytyczna nr 22: Kształtowanie sprzyjających zatrudnieniu kosztów pracy oraz mechanizmów ustalania płac
- Wytyczna nr 23: Zwiększanie i poprawa inwestycji w kapitał ludzki
- Wytyczna nr 24: Dostosowanie systemów edukacji i szkoleń do nowych wymogów dotyczących kompetencji zawodowych

Wytyczne dla polityk zatrudnienia Państw Członkowskich

Państwa Członkowskie, we współpracy z partnerami społecznymi, prowadzą swoje polityki w celu realizacji opisanych poniżej celów i priorytetów działania. Odzwierciedlając Strategię Lizbońską, polityki Państw Członkowskich wspierają w sposób zrównoważony:

- *Pełne zatrudnienie*: Dla podtrzymania wzrostu gospodarczego i wzmocnienia spójności społecznej niezbędne jest osiągnięcie pełnego zatrudnienia oraz zmniejszenie poziomu bezrobocia i nieaktywności zawodowej poprzez zwiększenie popytu na pracę i podaży pracy.
- *Poprawę jakości i wydajności pracy*: Staraniom w celu podniesienia poziomu zatrudnienia towarzyszy podnoszenie poziomu atrakcyjności miejsc pracy, jakości pracy i przyspieszanie tempa wzrostu wydajności pracy oraz zmniejszanie udziału w zatrudnieniu nisko opłacanych pracowników. Należy w pełni wykorzystać efekt synergii pomiędzy jakością pracy, wydajnością i zatrudnieniem.
- *Wzmocnienie spójności społecznej i terytorialnej*: potrzebne jest podjęcie zdecydowanego działania w celu wzmocnienia integracji społecznej, zapobiegania wyłączeniu z rynku pracy i wspierania dostępu do zatrudnienia osób znajdujących się w niekorzystnej sytuacji oraz zmniejszania istniejących pomiędzy regionami różnic w zakresie zatrudnienia, bezrobocia i wydajności pracy, w szczególności jeśli chodzi o regiony opóźnione w rozwoju.

Zapewnianie równych szans i zwalczanie przejawów dyskryminacji jest niezbędne dla postępu. We wszelkich podejmowanych działaniach powinno się uwzględniać włączanie kwestii płci do głównego nurtu politycznego oraz propagowanie równości mężczyzn i kobiet. Jako część nowego podejścia międzypokoleniowego należy zwrócić szczególną uwagę na sytuację młodzieży, wdrażanie Europejskiego Paktu na rzecz Młodzieży oraz promowanie dostępu do zatrudnienia przez cały okres życia zawodowego. Należy zwrócić szczególną uwagę na znaczne zmniejszenie różnic w poziomie zatrudnienia osób znajdujących się w gorszym położeniu, w tym osób niepełnosprawnych, jak również obywateli państw trzecich i obywateli UE, zgodnie z wszelkimi krajowymi celami.

W podejmowanych działaniach Państwa Członkowskie powinny zapewnić dobre zarządzanie politykami zatrudnienia. Powinny ustanowić szerokie partnerstwo na rzecz zmian poprzez zaangażowanie organów parlamentarnych i innych zainteresowanych stron, także na szczeblu regionalnym i lokalnym. Europejscy i krajowi partnerzy społeczni powinni odgrywać centralną rolę w tym procesie. Określona ilość ustanowionych na szczeblu europejskim, w ramach Europejskiej strategii zatrudnienia i w kontekście wytycznych z roku 2003, celów i poziomów odniesienia, które powinny nadal być uzupełniane wskaźnikami i zestawieniami wyników, została zamieszczona na końcu niniejszego załącznika. Zachęca się również Państwa Członkowskie do określenia własnych zobowiązań i celów, z uwzględnieniem wspomnianych celów i poziomów odniesienia oraz zaleceń z roku 2004 uzgodnionych na poziomie UE.

Dobre zarządzanie wymaga także większej skuteczności w przydzielaniu zasobów administracyjnych i finansowych. Działając w porozumieniu z Komisją, Państwa Członkowskie powinny przeznaczać środki z funduszy strukturalnych, w szczególności Europejskiego Funduszu Społecznego, na realizację Europejskiej strategii zatrudnienia i przedstawiać sprawozdania z podejmowanych działań. Należy zwrócić szczególną uwagę na wzmocnienie zdolności instytucjonalnych i administracyjnych Państw Członkowskich.

Wytyczna nr 17: Wdrażanie polityk zatrudnienia ukierunkowanych na osiągnięcie pełnego zatrudnienia, poprawę jakości i wydajności pracy oraz na wzmocnienie spójności społecznej i terytorialnej.

Polityki powinny przyczynić się do osiągnięcia średniej stopy zatrudnienia wynoszącej 70 % ogółem dla całej Unii Europejskiej (UE), co najmniej 60 % dla kobiet oraz 50 % dla starszych pracowników (55–64 lata), do roku 2010, a także do zmniejszenia bezrobocia i nieaktywności zawodowej. Państwa Członkowskie powinny rozważyć ustanowienie docelowych krajowych stóp zatrudnienia.

Podczas realizacji tych celów działanie powinno zostać skupione na następujących priorytetach:

- przyciąganiu na rynek pracy i zatrzymywaniu na nim większej liczby osób, zwiększaniu podaży pracy oraz modernizacji systemów opieki społecznej,
- zwiększaniu zdolności dostosowywania pracowników i przedsiębiorstw,
- zwiększaniu inwestycji w kapitał ludzki poprzez lepszą edukację i poprawę umiejętności.

1. PRZYCIĄGNĘCIE NA RYNEK PRACY I ZATRZYMANIE NA NIM WIĘKSZEJ LICZBY OSÓB, ZWIĘKSZENIE PODAŻY PRACY ORAZ MODERNIZACJA SYSTEMÓW OPIEKI SPOŁECZNEJ

Zwiększenie poziomu zatrudnienia pozostaje najskuteczniejszym sposobem generowania wzrostu gospodarczego i wspierania systemów gospodarczych sprzyjających integracji społecznej, przy równoczesnym stwarzaniu siatki bezpieczeństwa dla osób niezdolnych do pracy. Promowanie zwiększonej podaży pracy we wszystkich grupach społecznych, nowego sposobu podejścia do pracy zgodnego z cyklem życia człowieka oraz modernizacja systemów opieki społecznej w celu zapewnienia należytego ich funkcjonowania, stabilności finansowej i odpowiedniej zdolności reagowania na zmieniające się potrzeby społeczne mają tym większe znaczenie, iż spodziewany jest spadek populacji w wieku produkcyjnym. Podejście międzypokoleniowe powinno obejmować zwrócenie szczególnej uwagi na problemy utrzymujących się różnic w zatrudnieniu kobiet i mężczyzn oraz niskich wskaźników zatrudnienia starszych pracowników i młodzieży. Należy także podjąć działania w celu rozwiązania problemu bezrobocia wśród młodzieży, które jest średnio dwa razy wyższe od ogólnej stopy bezrobocia. Należy stworzyć odpowiednie warunki ułatwiające podnoszenie poziomu zatrudnienia zarówno wśród osób podejmujących pracę po raz pierwszy, osób powracających do pracy po przerwie, jak i pragnących przedłużyć okres życia zawodowego. Kluczowe znaczenie mają takie czynniki, jak jakość miejsc pracy, w tym wynagrodzenia i świadczenia, warunki pracy, bezpieczeństwo zatrudnienia, dostęp do uczenia się przez całe życie i odpowiednie perspektywy zawodowe, ważne jest też wsparcie i korzyści, których źródłem są systemy opieki społecznej.

Wytyczna nr 18: Promowanie podejścia do pracy zgodnego z cyklem życia człowieka poprzez:

- ponawianie starań zmierzających do tworzenia ścieżek zatrudnienia dla młodzieży oraz zmniejszania bezrobocia wśród młodzieży, do czego wzywa Europejski Pakt na rzecz Młodzieży,
- podejmowanie zdecydowanych działań zmierzających do zwiększenia udziału kobiet i eliminowania istniejących między kobietami a mężczyznami różnic w zatrudnieniu, bezrobociu i wynagrodzeniach,
- ułatwianie godzenia życia prywatnego z zawodowym oraz tworzenie łatwo dostępnych i przystępnych cenowo struktur opieki nad dziećmi oraz innymi osobami zależnymi,
- wspieranie aktywnego starzenia się, w tym odpowiednich warunków pracy, poprawa opieki zdrowotnej (w pracy) oraz odpowiednie zachęty do podejmowania pracy i zniechęcanie do wczesnego przechodzenia na emeryturę,
- nowoczesne systemy opieki społecznej, w tym emerytalny i opieki zdrowotnej, zapewniające ich dostosowanie społeczne, stabilność finansową i zdolność reagowania na zmieniające się potrzeby, tak aby wspierać aktywność zawodową i wydłużać okres życia zawodowego.

Patrz również: zintegrowana wytyczna „Zapewnienie trwałości gospodarczej i budżetowej jako podstawy wzrostu zatrudnienia” (nr 2).

Aby zwiększyć udział w zatrudnieniu i zwalczać wykluczenie społeczne, istotnym jest ułatwianie dostępu do rynku pracy osobom poszukującym pracy, zapobieganie bezrobociu i zapewnianie osobom, które straciły pracę, bliskiego związku z rynkiem pracy oraz możliwości zwiększania swych szans na znalezienie pracy. Wymaga to zniesienia barier na rynku pracy poprzez pomoc w skutecznym poszukiwaniu pracy, ułatwianie dostępu do szkoleń i stosowanie innych aktywnych środków na rynku pracy, zapewnienie opłacalności pracy, jak również usuwanie potencjalnych pułapek wynikających z bezrobocia, ubóstwa i braku aktywności. Szczególną uwagę należy zwrócić na wspieranie udziału w rynku pracy osób znajdujących się w trudnej sytuacji, w tym pracowników o niskich kwalifikacjach, również poprzez rozszerzanie usług socjalnych i ekonomii społecznej oraz rozwój nowych źródeł miejsc pracy w odpowiedzi na potrzeby społeczne. Szczególne znaczenie ma zwalczanie dyskryminacji, promowanie dostępu do zatrudnienia osób niepełnosprawnych oraz integracja imigrantów i mniejszości.

Wytuczna nr 19: Zapewnianie rynków pracy sprzyjających integracji, zwiększanie atrakcyjności pracy oraz czynienie pracy opłacalną dla osób jej poszukujących, w tym osób znajdujących się w gorszym położeniu i zawodowo nieaktywnych poprzez:

- stosowanie na rynku pracy aktywnych i zapobiegawczych środków obejmujących wczesną identyfikację potrzeb, pomoc dla szukających pracy, poradnictwo i szkolenia będące częścią zindywidualizowanych programów działań, świadczenie niezbędnych usług społecznych wspierających dostęp do zatrudnienia osób najdalej odsuniętych od rynku pracy oraz usług przyczyniających się do zwalczania ubóstwa,
- ciągły przegląd zachęt i środków zniechęcających wynikających z systemów podatkowych i świadczeń, w tym zarządzania i kryteriów przyznawania świadczeń, oraz znaczne zmniejszenie wysokich marginalnych efektywnych stawek podatkowych, przede wszystkim w odniesieniu do osób o niskich dochodach, zapewniając zarazem odpowiedni poziom opieki społecznej,
- rozwój nowych miejsc pracy w sektorze usług dla osób indywidualnych i przedsiębiorstw, przede wszystkim na poziomie lokalnym.

Aby umożliwić większej liczbie osób znalezienie lepszej pracy, konieczne jest także wzmocnienie infrastruktury rynku pracy na szczeblu krajowym i europejskim, w tym poprzez sieć EURES, w celu skuteczniejszego przewidywania i lepszego rozwiązywania problemu potencjalnych niedopasowań. W tym kontekście kluczowe znaczenie ma mobilność pracowników na terytorium całej UE, która powinna zostać w pełni zapewniona w świetle Traktatów. W pełni należy także uwzględnić znaczenie dodatkowej siły roboczej, jaką stanowią imigranci z państw trzecich, na krajowych rynkach pracy.

Wytuczna nr 20: Lepsze dostosowywanie się do potrzeb rynku pracy poprzez:

- modernizację i wzmocnienie roli instytucji działających na rynku pracy, w szczególności służb odpowiedzialnych za zatrudnienie, między innymi w celu zapewnienia większej przejrzystości perspektyw zatrudnienia i szkoleń na poziomie krajowym i europejskim,
- ułatwianie pracownikom mobilności na terytorium Europy w ramach Traktatów,
- lepsze przewidywanie zapotrzebowania na umiejętności, jak również niedoborów i wąskich gardeł na rynku pracy,
- odpowiednie zarządzanie migracją zarobkową.

2. ZWIĘKSZENIE ZDOLNOŚCI DOSTOSOWAWCZEJ PRACOWNIKÓW I PRZEDSIĘBIORSTW

Europa powinna zwiększyć swoją zdolność do przewidywania i wywoływania zmian gospodarczych i społecznych oraz radzenia sobie z nimi. Wymaga to zapewnienia sprzyjających zatrudnieniu kosztów pracy, nowoczesnych form organizacji pracy i sprawnie funkcjonujących rynków pracy, pozwalających na większą elastyczność przy równoczesnym zapewnieniu bezpieczeństwa zatrudnienia, zgodnie z potrzebami przedsiębiorstw i pracowników. Powinno się to także przyczynić do zapobiegania przestawianiu segmentacji rynków pracy i zmniejszania pracy nielegalnej.

W dobie coraz większej globalizacji gospodarczej charakteryzującej się otwieraniem rynków oraz nieustannym pojawianiem się nowych technologii, zarówno przed przedsiębiorstwami, jak i pracownikami stoi potrzeba, a zarazem szansa, dostosowania się. Ten proces zmian strukturalnych niesie ze sobą ogólne korzyści dla wzrostu i zatrudnienia, ale prowadzi on także do transformacji, które mają destrukcyjny wpływ na niektórych pracowników i niektóre przedsiębiorstwa. Przedsiębiorstwa muszą wykazać większą elastyczność, aby być w stanie odpowiednio reagować na nagłe wahania popytu na ich towary i usługi, wykorzystywać nowe technologie i móc stale wprowadzać innowacje, co pozwoli im pozostać konkurencyjnymi. Muszą one także znaleźć adekwatną odpowiedź na narastające zapotrzebowanie na miejsca pracy o lepszej jakości, które związane jest z zachodzącymi zmianami w zakresie osobistych preferencji pracowników i zmianami w strukturze rodziny, oraz będą zmuszone do radzenia sobie z problemem starzenia się siły roboczej i mniejszą liczbą młodych pracowników podejmujących pracę. Życie zawodowe staje się dla pracowników coraz bardziej złożone ze względu na fakt, iż modele organizacji pracy są coraz bardziej zróżnicowane i nieregularne, a w całym okresie pracy zawodowej konieczne jest pomyślne dokonanie coraz większej ilości zmian zawodowych. W kontekście szybko zmieniających się systemów gospodarczych i związanej z tym restrukturyzacji, pracownicy muszą radzić sobie z nowymi sposobami pracy, w tym ze zwiększonym zastosowaniem technologii informacyjnych i komunikacyjnych oraz zmianą statusu ich pracy, muszą oni być także przygotowani na uczenie się przez całe życie. W celu wykorzystania w szerszym stopniu i na całym terytorium UE istniejących perspektyw pracy konieczna jest mobilność w sensie geograficznym.

Wytyczna nr 21: Promowanie elastyczności przy równoczesnym zapewnieniu bezpieczeństwa zatrudnienia oraz redukowaniu segmentacji rynku pracy z uwzględnieniem roli partnerów społecznych poprzez:

- dostosowanie ustawodawstwa w zakresie zatrudnienia, dokonując przeglądu, tam gdzie okaże się to konieczne, różnych możliwości dotyczących umów i czasu pracy,
- zajęcie się problemem pracy w „szarej strefie”,
- skuteczniejsze przewidywanie i lepsze zarządzanie zmianami, w tym restrukturyzacją gospodarczą, w szczególności zmianami wynikającymi z otwarcia rynków, tak aby zredukować ich koszty społeczne i ułatwić dostosowanie się,
- promowanie i rozpowszechnianie innowacyjnych i elastycznych form organizacji pracy, zmierzających do podniesienia jakości i wydajności pracy, w tym ochrony zdrowia i bezpieczeństwa,
- wspieranie zmian statusu zawodowego, obejmujące szkolenia, pracę na własny rachunek, podejmowanie działalności gospodarczej i mobilność w sensie geograficznym.

Patrz także: zintegrowana wytyczna „Propagowanie większej spójności między politykami makroekonomicznymi, strukturalnymi i zatrudnienia” (nr 5).

Aby maksymalnie zwiększyć tempo tworzenia nowych miejsc pracy, przyczynić się do utrzymania konkurencyjności i mieć swój wkład w ogólne ramy gospodarcze, ogólny rozwój płac powinien być zgodny ze wzrostem wydajności w całym cyklu gospodarczym i powinien odzwierciedlać sytuację na rynku pracy. Aby ułatwić tworzenie nowych miejsc pracy, w szczególności jeśli chodzi o nisko płatną pracę, prawdopodobnie konieczne będą także starania zmierzające do zmniejszenia kosztów pracy innych niż wynagrodzenia oraz poddanie analizie tzw. klina podatkowego.

Wytyczna nr 22: Kształtowanie sprzyjających zatrudnieniu kosztów pracy oraz mechanizmów ustalania płac poprzez:

- zachęcanie partnerów społecznych w obrębie ich zakresów odpowiedzialności do ustalania odpowiednich ram dla systemów negocjacji płacowych, aby odzwierciedlać wyzwania dotyczące wydajności i rynku pracy na wszystkich istotnych poziomach oraz aby unikać różnic w poziomie wynagrodzenia mężczyzn i kobiet,
- dokonywanie przeglądów wpływu pozapłacowych kosztów pracy na zatrudnienie i, w odpowiednich przypadkach, dostosowanie ich struktury i poziomu, w szczególności w celu zmniejszenia obciążenia podatkowego dla nisko opłacanych pracowników.

Patrz także: zintegrowana wytyczna „Zapewnienie, że zmiany płac przyczyniają się do stabilności makroekonomicznej i wzrostu” (nr 4).

3. ZWIĘKSZENIE INWESTYCJI W KAPITAŁ LUDZKI POPRZEZ LEPSZĄ EDUKACJĘ I POPRAWĘ UMIEJĘTNOŚCI

Europa powinna więcej inwestować w kapitał ludzki. Zbyt duża jest liczba osób, które ze względu na brak lub niedopasowanie umiejętności zawodowych nie mogą wejść lub utrzymać się na rynku pracy. W celu zwiększenia szans dostępu do zatrudnienia wszystkich grup wiekowych, podniesienia poziomów wydajności i jakości pracy, UE potrzebuje zwiększonych i bardziej skutecznych inwestycji w kapitał ludzki i kształcenie ustawiczne dla dobra indywidualnych pracowników, przedsiębiorstw, gospodarki i społeczeństwa.

Gospodarka oparta na wiedzy i usługach wymaga różnego rodzaju umiejętności ze strony tradycyjnego przemysłu; konieczne jest także ciągłe uaktualnianie tych umiejętności w obliczu zmian technologicznych i innowacji. Jeśli pracownicy mają utrzymać się i poprawiać swoją sytuację na rynku pracy, powinni kumulować i regularnie odnawiać posiadane umiejętności. Wydajność przedsiębiorstw jest uzależniona od rekrutowania i utrzymywania siły roboczej zdolnej do przystosowywania się do zmian. Władze muszą zapewnić podniesienie poziomu wykształcenia oraz osiągnięcie przez młodzież niezbędnych kluczowych umiejętności, zgodnie z Europejskim Paktem na rzecz Młodzieży. Wszystkie zainteresowane strony powinny aktywnie uczestniczyć w rozwijaniu i promowaniu prawdziwej kultury uczenia się przez całe życie od najmłodszych lat. Aby osiągnąć znaczący wzrost publicznych i prywatnych inwestycji w kapitał ludzki liczonych *per capita* oraz zagwarantować jakość i skuteczność tych inwestycji, ważne jest zapewnienie sprawiedliwego i przejrzystego podziału kosztów i zakresu obowiązków pomiędzy wszystkich uczestników. Państwa Członkowskie powinny lepiej wykorzystać środki z funduszy strukturalnych i Europejskiego Banku Inwestycyjnego na inwestycje w edukację i szkolenia. Aby osiągnąć te cele, Państwa Członkowskie zobowiązują się do opracowania do 2006 r. wszechstronnych strategii uczenia się przez całe życie oraz do wdrożenia programu prac „Edukacja i szkolenia 2010”.

Wytyczna nr 23: Zwiększanie i poprawa inwestycji w kapitał ludzki poprzez:

- polityki edukacji i szkoleń sprzyjające integracji oraz działania mające na celu znaczne ułatwienie dostępu do początkowego kształcenia zawodowego, szkolnictwa średniego i wyższego, co obejmuje praktyki zawodowe i szkolenie w zakresie przedsiębiorczości,
- znaczne ograniczanie liczby uczniów porzucających wcześniej szkołę,
- opracowywanie skutecznych strategii uczenia się przez całe życie, dostępnych dla wszystkich w szkołach, przedsiębiorstwach, władzach publicznych i gospodarstwach domowych, zgodnie z umowami europejskimi, co obejmuje odpowiednie zachęty i mechanizmy podziału kosztów w celu zwiększenia udziału w uczeniu się przez całe życie i szkoleniu w miejscu pracy przez cały okres życia zawodowego, w szczególności dla pracowników starszych lub o niskich kwalifikacjach.

Patrz także: zintegrowana wytyczna „Zwiększenie i poprawa inwestycji w badania naukowe i rozwój, realizowane w szczególności przez sektor prywatny” (nr 7).

Jednak określanie ambitnych celów i zwiększanie poziomu inwestycji przez wszystkich uczestników jest niewystarczające. Aby zapewnić podaż odpowiednią do popytu, systemy uczenia się przez całe życie powinny być przystępne cenowo, łatwo dostępne oraz zdolne do dostosowywania się do zmieniających się potrzeb. Dostosowanie i rozwijanie zdolności systemów edukacyjnych i szkolenia jest konieczne, aby zwiększyć rolę, jaką mogą one odegrać na rynku pracy, poprawić ich zdolność reagowania na potrzeby gospodarki i społeczeństwa opartych na wiedzy oraz ich skuteczność. W celu polepszenia dostępu do kształcenia i lepszego dostosowania go do potrzeb pracodawców i pracowników możliwe jest wykorzystanie technologii informacyjnych i komunikacyjnych. W celu wykorzystania w szerszym stopniu i na całym terytorium UE istniejących perspektyw pracy konieczna jest zwiększona mobilność zarówno zawodowa, jak i dla celów kształcenia. Należy znieść istniejące na europejskim rynku pracy bariery dla mobilności, w szczególności te związane z wzajemnym uznawaniem i przejrzystością kwalifikacji i kompetencji. Istotne znaczenie dla wsparcia reform krajowych systemów edukacji i szkolenia będzie miało wykorzystanie uzgodnionych instrumentów europejskich i odniesień, tak jak to przedstawiono w programie prac „Edukacja i szkolenia 2010”.

Wytyczna nr 24: Dostosowanie systemów edukacji i szkoleń do nowych wymogów dotyczących kompetencji zawodowych poprzez:

- podnoszenie i zapewnianie atrakcyjności, otwartości i wysokiej jakości standardów edukacji i szkoleń, coraz szersze możliwości edukacji i szkoleń oraz zapewnianie elastycznych ścieżek uczenia się i zwiększanie możliwości mobilności studentów i stażystów,
- ułatwianie i różnicowanie dostępu dla wszystkich do edukacji i szkoleń oraz do wiedzy przy pomocy organizacji czasu pracy, rozwijania usług pomocniczych dla rodzin, poradnictwa zawodowego i nowych form podziału kosztów,
- odpowiadanie na nowe potrzeby zawodowe oraz wymagania dotyczące kluczowych kompetencji i przyszłych umiejętności poprzez lepsze definiowanie i przejrzystość kwalifikacji, ich rzeczywiste uznawanie oraz potwierdzanie wykształcenia nieformalnego i formalnego.

Cele i poziomy odniesienia w ramach Europejskiej strategii zatrudnienia

W kontekście Europejskiej strategii zatrudnienia w roku 2003 uzgodniono następujące cele i poziomy odniesienia:

- każda osoba bezrobotna otrzymuje możliwość rozpoczęcia na nowo życia zawodowego przed upływem 6 miesięcy pozostawania bez pracy w przypadku młodzieży i 12 miesięcy w przypadku dorosłych w formie szkoleń, zmiany kwalifikacji, praktyk zawodowych, zatrudnienia lub innego środka zwiększającego możliwość zatrudnienia, uzupełnionego, w odpowiednich przypadkach, nieustanną pomocą w szukaniu pracy,
- do 2010 r. 25 % osób długotrwale bezrobotnych powinno uczestniczyć w jednym z aktywnych środków w formie szkolenia, zmiany kwalifikacji, praktyk zawodowych lub innych środków zwiększających możliwość zatrudnienia, w celu osiągnięcia wyniku równego średniej w trzech najbardziej zaawansowanych w tej dziedzinie Państwach Członkowskich,
- poszukujący pracy w UE są w stanie uzyskać informacje o wszystkich wolnych miejscach pracy ogłaszanych przez służby zatrudnienia Państw Członkowskich,
- podniesienie do 2010 r. o pięć lat rzeczywistego przeciętnego wieku opuszczania rynku pracy na poziomie UE (w stosunku do 59,9 lat w 2001 r.)
- zapewnienie do 2010 r. opieki nad przynajmniej 90 % dzieci pomiędzy 3 rokiem życia a rokiem rozpoczęcia obowiązku szkolnego oraz przynajmniej 33 % dzieci poniżej 3 roku życia,
- średnia liczba uczniów wcześniej porzucających szkołę w UE wynosząca nie więcej niż 10 %,
- do roku 2010 co najmniej 85 % osób w wieku 22 lat w UE powinno ukończyć szkołę średnią,
- przeciętny poziom uczestnictwa w uczeniu się przez całe życie powinien wynosić w UE przynajmniej 12,5 % dorosłej populacji w wieku produkcyjnym (grupa wiekowa w przedziale 25–64 lat).

ZALECENIE RADY

z dnia 12 lipca 2005 r.

w sprawie ogólnych wytycznych polityki gospodarczej Państw Członkowskich i Wspólnoty (2005–2008)

(2005/601/WE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 99 ust. 2,

uwzględniając zalecenie Komisji,

uwzględniając dyskusję Rady Europejskiej, która odbyła się w dniach 16–17 czerwca 2005 r.,

a także mając na uwadze przyjęcie przez Parlament Europejski rezolucji w sprawie zalecenia Komisji,

NINIEJSZYM ZALECA:

WSTĘP

Na szczycie w marcu 2005 r. Rada Europejska **dostarczyła nowego bodźca dla Strategii Lizbońskiej poprzez przesunięcie akcentu na wzrost i zatrudnienie w Europie** ⁽¹⁾. Podejmując tę decyzję szefowie państw i rządów jasno określili priorytety Unii na kilka nadchodzących lat. Aby osiągnąć cele lizbońskie, Europa musi dalej koncentrować się w zakresie swoich polityk na kwestiach wzrostu i zatrudnienia na tle prawidłowej polityki makroekonomicznej oraz ram zmierzających do zapewnienia spójności społecznej i równowagi środowiska, stanowiących główne filary Strategii Lizbońskiej.

Szczególną uwagę należy poświęcić wdrożeniu Agendy Lizbońskiej. Aby zrealizować te cele, Unia musi jeszcze intensywniej mobilizować wszelkie środki dostępne na poziomie krajowym i wspólnotowym, tak aby lepiej wykorzystać efekt synergii. Ponadto zaangażowanie właściwych zainteresowanych stron może przyczynić się do wzrostu świadomości, że istnieje potrzeba prowadzenia polityk makroekonomicznych ukierunkowanych na wzrost i stabilność oraz przeprowadzenia reform

strukturalnych, do poprawy jakości realizacji oraz wzmocnienia poczucia odpowiedzialności za Strategię Lizbońską.

Dlatego też, niniejsze Ogólne wytyczne polityki gospodarczej (OWPG) odzwierciedlają nowy początek Strategii Lizbońskiej i koncentrują się na sposobie, w jaki polityki gospodarcze mogą przyczynić się do zwiększenia wzrostu gospodarczego i stworzenia większej liczby miejsc pracy. Sekcja A niniejszych OWPG dotyczy roli, jaką mogą odegrać pod tym względem polityki makroekonomiczne. W sekcji B skoncentrowano się na środkach i politykach, jakie powinny realizować Państwa Członkowskie w celu podnoszenia poziomu wiedzy i innowacji na rzecz wzrostu i uczynienia z Europy atrakcyjniejszego miejsca inwestowania i pracy. Zgodnie z konkluzjami Rady Europejskiej w Brukseli (22 i 23 marca 2005 r.) OWPG, jako ogólny instrument służący koordynacji polityk gospodarczych, powinny w dalszym ciągu obejmować pełen zakres polityk makro- i mikroekonomicznych, jak również polityki dotyczące zatrudnienia, o ile zachodzi interakcja z tymi pierwszymi; OWPG zapewnią ogólną spójność gospodarczą tych trzech pasm strategii. W dalszym ciągu w odniesieniu do OWPG zastosowanie będą miały istniejące mechanizmy nadzoru wielostronnego.

Wytyczne te mają zastosowanie do wszystkich Państw Członkowskich i do Wspólnoty. Powinny one sprzyjać spójności środków podejmowanych w ramach reform zawartych w ustalonych przez Państwa Członkowskie krajowych programach reform i będą one uzupełniane przez wspólnotowy program lizboński na okres 2005–2008 obejmujący wszystkie działania, które należy podjąć na szczeblu Wspólnoty na rzecz wzrostu i zatrudnienia. Realizacja wszystkich istotnych aspektów tych wytycznych powinna uwzględniać równość płci jako integralny element polityki.

STAN GOSPODARKI UE

Działalność gospodarcza w UE, która nabrała tempa do połowy 2003 r., zwolniła w drugiej połowie 2004 r. na skutek czynników zewnętrznych, takich jak wysokie i niestabilne ceny ropy, spowolnienie ekspansji handlu światowego oraz aprecjacja euro. Po części mała prężność niektórych europejskich gospodarek może być także spowodowana utrzymującymi się słabościami strukturalnymi. Oczekuje się, że realny PKB będzie w 2005 r. nadal rósł w tempie umiarkowanym, lecz niższe niż oczekiwane przeniesienie z roku 2004 będzie miało nieuchronny wpływ na ogólną roczną średnią. Wkład popytu krajowego poszczególnych Państw Członkowskich w ożywienie był dotychczas nierówny, lecz w ciągu tego roku oczekuje się jego stopniowego wzmocnienia, czemu sprzyjać będą korzystne warunki finansowania (obejmujące niskie rzeczywiste stopy procentowe) oraz powstrzymywane presje inflacyjne.

⁽¹⁾ Konkluzje Rady Europejskiej z marca 2005 r., (http://ue.eu.int/cms3_fo/showPage.asp?lang=en&id=432&mode=g&name).

Ożywienie gospodarcze było dotychczas w znacznym stopniu uzależnione od ponownego pojawienia się tendencji wzrostu w gospodarce światowej i od szybkiego wzrostu w handlu światowym. Zważywszy, że cykl światowego wzrostu gospodarczego znajduje się w najwyższym swoim punkcie (punkt dojrzałości), niwelując szkodliwy wpływ wyższych cen ropy na rynku światowym, w celu zapewnienia wzrostowi silniejszego bodźca będzie się kładło coraz większy nacisk na popyt krajowy w UE. Polityki strukturalne i makroekonomiczne należy przemyśleć w kontekście wzrostu cen surowców, głównie ropy, oraz nacisku na obniżenie cen przemysłowych. Powrót do potencjalnych stóp wzrostu w UE zależy zatem w dużej mierze od wzrostu zaufania ze strony przedsiębiorców i konsumentów, jak również od korzystnych zmian w światowej gospodarce, w tym zmian cen ropy i kursów wymiany. Biorąc pod uwagę powyższe, istotne jest, by polityki gospodarcze cieszyły się zaufaniem i w ten sposób przyczyniły się w krótkiej perspektywie czasowej do stworzenia warunków dla silniejszego popytu krajowego oraz tworzenia miejsc pracy, a także by reformy strukturalne przyczyniły się w średniej perspektywie czasowej do zwiększenia potencjału wzrostu.

Przewiduje się, że stopy bezrobocia będą spadać, aczkolwiek powoli, do osiągnięcia poziomu 8,7 % w 2006 r. Szacunkowy ogólny wskaźnik zatrudnienia dla 25 państw UE wynosi w 2003 r. 63,0 %, to znaczy jest znacznie niższy niż uzgodniony docelowy poziom 70 %. Realizacja celu polegającego na osiągnięciu wskaźnika zatrudnienia kobiet na poziomie 60 % jest powolna, wskaźnik ten utrzymuje się obecnie na poziomie 55,1 % dla 25 państw UE, ale oczekuje się jego ponownego wzrostu. Wskaźnik zatrudnienia starszych pracowników, który w dalszym ciągu wzrastał i osiągnął poziom ponad 40,2 %, jest najbardziej oddalony od wyznaczonego na rok 2010 celu na poziomie 50 %. Równocześnie postęp dotyczący poprawy jakości pracy był zróżnicowany, a odnotowane spowolnienie gospodarcze spowodowało nasilenie się problemów integracji społecznej. Po kilku latach tendencji spadkowej odnotowano ponowny wzrost długotrwałego bezrobocia i nie wydaje się prawdopodobne, aby miało ono spaść w najbliższej przyszłości.

Powolne tempo ożywienia gospodarki UE jest wciąż źródłem niepokoju. Pod wieloma względami realizacja postawionego przed gospodarką UE celu przekształcenia się w najbardziej konkurencyjną gospodarkę na świecie jest jeszcze bardziej odległa niż w marcu 2000 r. W tym kontekście przepaść pomiędzy potencjałem wzrostu Europy a potencjałem jej partnerów gospodarczych nie zmniejszyła się znacząco.

— Pierwszą przyczyną ciągle słabych wyników gospodarczych Unii jest **pozostawianie wkładu pracy na stosunkowo niskim poziomie**. Starania Państw Członkowskich pozwoliły na podniesienie wskaźnika zatrudnienia z poziomu 61,9 % w 1999 r. do 63,0 % w 2003 r. Jednakże jeśli cele Strategii Lizbońskiej mają być zrealizowane, pozostaje jeszcze szerokie pole dla dalszych ulepszeń, zwłaszcza jeśli chodzi o młodych i starszych pracowników.

— Drugą istotną przyczyną słabych wyników gospodarczych UE jest **niski poziom wzrostu wydajności**. W ostatnich kilku dziesięcioleciach wzrost wydajności miał tendencję zniżkową.

SEKCJA A

POLITYKI MAKROEKONOMICZNE UKIERUNKOWANE NA WZROST I MIEJSCA PRACY ⁽¹⁾

A.1 Polityki makroekonomiczne stwarzające warunki dla większego wzrostu i tworzenia miejsc pracy

Zapewnianie stabilności gospodarczej celem zwiększenia zatrudnienia i potencjału wzrostu

Prawidłowe polityki makroekonomiczne są niezbędne dla wspierania wyważonej ekspansji gospodarczej i pełnego wykorzystania istniejącego potencjału wzrostu. Mają one również istotne znaczenie dla tworzenia warunków ramowych pozwalających na pobudzanie odpowiednich poziomów oszczędności i inwestycji, jak również silniejszego ukierunkowania tychże inwestycji na wiedzę i innowacje, tak aby wprowadzić gospodarkę europejską na drogę stałego, wysokiego i nieinflacyjnego wzrostu i zatrudnienia. Powinno to pomóc w utrzymaniu korzystnych długoterminowych stóp procentowych i przyczynić się do rozsądnych zmian kursów wymiany. Tworząc plany na przyszłość przedsiębiorstwa i obywatele muszą mieć pewność, że stabilność cen zostanie utrzymana.

Przyczynić się do tego mogą polityki monetarne poprzez dążenie do stabilności cen oraz, bez uszczerbku dla realizacji tego celu, poprzez wspieranie innych ogólnych polityk gospodarczych w odniesieniu do wzrostu i zatrudnienia. Dla nowych Państw Członkowskich ważne będzie, by polityki monetarne przyczyniały się do osiągnięcia trwałej rzeczywistej oraz nominalnej konwergencji. Reżimy kursów wymiany stanowią istotną część ogólnych ram polityki gospodarczej i monetarnej i powinny być ukierunkowane na osiągnięcie rzeczywistej oraz trwałej nominalnej konwergencji. Uczestnictwo w europejskim mechanizmie kursowym (ERM II), na właściwym etapie po akcesji, powinno wspomóc te dążenia. Dodatkowe wyzwanie dla polityki makroekonomicznej niektórych z tych Państw Członkowskich stanowi utrzymywanie deficytów obrotów bieżących w granicach, w jakich można im zapewnić odpowiednie finansowanie zewnętrzne. Pod tym względem, w celu zmniejszenia deficytów obrotów bieżących niezbędna będzie powściągliwość budżetowa.

⁽¹⁾ Przy wdrażaniu poniższych wytycznych dla polityk Państwa Członkowskie powinny mieć na uwadze, że zalecenia odnoszące się do poszczególnych Państw wydane w kontekście zalecenia Rady z dnia 26 czerwca 2003 r. w sprawie ogólnych wytycznych polityk gospodarczych Państw Członkowskich i Wspólnoty (na okres 2003–2005), uzupełnione i zaktualizowane przez zalecenie Rady z dnia 5 lipca 2004 r. w sprawie aktualizacji tych wytycznych w roku 2004, pozostają nadal ważne jako odniesienie podstawowe.

Zapewnienie prawidłowej sytuacji budżetu umożliwi pełne i symetryczne działanie automatycznych stabilizatorów budżetowych w ramach cyklu, tak by produkcja mogła ustabilizować się w okolicach wyższej i stałej tendencji wzrostu. Dla tych Państw Członkowskich, które już osiągnęły prawidłowe sytuacje budżetu, wyzwaniem pozostaje utrzymanie tego stanu. Pozostałe Państwa Członkowskie muszą przyjąć wszelkie niezbędne środki naprawcze zmierzające do realizacji wyznaczonych średniookresowych celów budżetowych, w szczególności w sytuacji ewentualnego polepszenia warunków gospodarczych, unikając w ten sposób prowadzenia polityk procyklicznych i stawiając się w pozycji pozwalającej na zapewnienie odpowiednich warunków dla pełnego działania automatycznych stabilizatorów w ramach cyklu przed kolejnym pogorszeniem koniunktury gospodarczej. W świetle sprawozdania Ecofin „Poprawa wdrażania Paktu Stabilności i Wzrostu” przyjętego przez Radę Europejską (22–23 marca 2005 r.), średniookresowy cel budżetowy powinien być zróżnicowany dla poszczególnych Państw Członkowskich w taki sposób, by uwzględnił różnorodność sytuacji gospodarczych i budżetowych oraz ich zmiany, jak również zróżnicowane zagrożenia fiskalne dla równowagi finansów publicznych, także w związku z przewidywanymi zmianami demograficznymi. Wymagania Paktu Stabilności i Wzrostu mające zastosowanie do Państw Członkowskich strefy euro mają również zastosowanie do Państw Członkowskich uczestniczących w ERM II.

Wytyczna nr 1. W celu zapewnienia stabilności gospodarczej dla stałego wzrostu, 1) zgodnie z Paktem Stabilności i Wzrostu, Państwa Członkowskie powinny utrzymać swoje średniookresowe cele budżetowe. Do czasu zrealizowania tego celu powinny one podejmować wszelkie środki korygujące niezbędne do jego osiągnięcia. Państwa Członkowskie powinny unikać procyklicznych polityk fiskalnych. Ponadto konieczne jest, by Państwa Członkowskie, w których istnieje nadmierny deficyt, podjęły skuteczne działania w celu zapewnienia szybkiej korekty nadmiernych deficytów. 2) Państwa Członkowskie, które odnotowały deficyty obrotów bieżących, których finansowanie może okazać się utrudnione, powinny pracować nad ich zniwelowaniem poprzez wprowadzanie reform strukturalnych, zwiększenie konkurencji zewnętrznej i, w stosownych przypadkach, przyczynić się do ich korekty poprzez polityki fiskalne. Zob. także zintegrowaną wytyczną „Przyczynianie się do dynamicznego i prawidłowego funkcjonowania UGW” (nr 6).

Zapewnienie długoterminowej równowagi gospodarczej w świetle starzenia się społeczeństwa w Europie

Starzenie się społeczeństwa w Europie stanowi poważne zagrożenie dla długoterminowej równowagi gospodarki Unii Europejskiej. Zgodnie z najnowszymi przewidywaniami, do roku 2050 liczba osób w wieku produkcyjnym (15–64 lat) w UE zmniejszy się o 18 % w porównaniu z rokiem 2000, a liczba osób powyżej 65 roku życia wzrośnie o 60 %. Taki stan rzeczy oznacza nie tylko zwiększenie współczynnika zależności, oznacza także, że jeśli obecnie nie zostaną podjęte działania zmierzające do zapewnienia długoterminowej równowagi budżetowej, z powodu wzrostu wydatków publicznych związanych ze starzeniem się społeczeństwa zwiększeniu może ulec obciążenie długiem, a z powodu zmniejszenia się populacji w wieku produkcyjnym wystąpi niższa potencjalna produkcja *per capita*, a także przyszłe trudności z finansowaniem systemów emerytalnych, ubezpieczeń społecznych i opieki zdrowotnej.

Państwa Członkowskie powinny zająć się gospodarczymi skutkami starzenia się społeczeństw poprzez zadawalające tempo redukcji długu oraz poprzez dostarczanie zachęt dla podnoszenia wskaźników zatrudnienia i zwiększenia podaży siły roboczej, będące częścią dobrze przygotowanej trójpasmej strategii mającej na celu zajęcie się konsekwencjami budżetowymi zjawiska starzenia się społeczeństwa, tak aby zrównoważyć mające nastąpić w przyszłości skutki zmniejszenia się liczby osób w wieku produkcyjnym. Pomimo ostatniego wzrostu, do 63,0 % w 2003 roku, ciągle stosunkowo niski wskaźnik zatrudnienia pokazuje, że Europa posiada niewykorzystany potencjał siły roboczej. Pole dla dalszych postępów jest zatem znaczne, zwłaszcza wśród kobiet, młodych i starszych pracowników. Zgodnie z niniejszą strategią istotna jest także modernizacja systemów opieki społecznej, która pozwoli na zapewnienie ich stabilności finansowej, dostarczając bodźców ludności w wieku produkcyjnym do aktywnego udziału w rynku pracy, gwarantując równocześnie realizowanie przez nie swoich celów w zakresie dostępności i dostosowania do potrzeb. W szczególności zwiększone wzajemne oddziaływanie między systemami opieki społecznej a rynkami pracy może przyczynić się do usunięcia zniekształceń i zachęcać do wydłużania okresu pracy zawodowej w kontekście zwiększonej średniej długości życia.

Wytyczna nr 2. W celu zapewnienia równowagi gospodarczej i budżetowej jako podstawy wzrostu zatrudnienia Państwa Członkowskie powinny, biorąc pod uwagę przewidywane koszty związane ze starzeniem się społeczeństwa, 1) przyjąć zadawalające tempo redukcji długu publicznego celem wzmocnienia finansów publicznych, 2) przeprowadzić reformy i wzmocnić systemy emerytalne, ubezpieczeń społecznych i opieki zdrowotnej celem zapewnienia im stabilności finansowej, dostosowania ich do potrzeb społeczeństwa i zapewnienia ich dostępności, oraz 3) przyjąć odpowiednie środki zmierzające do zwiększenia udziału w rynku pracy i zwiększenia podaży pracy, głównie wśród kobiet, młodych i starszych pracowników, a także propagować podejście do pracy zgodne z cyklem życia człowieka w celu zwiększenia liczby godzin przepracowanych w gospodarce. Zob. także zintegrowaną wytyczną „Promowanie podejścia do pracy zgodnego z cyklem życia człowieka” (nr 18 oraz 4, 19, 21).

Promowanie efektywnej alokacji zasobów zorientowanej na wzrost i zatrudnienie

Aby sektor publiczny w pełni mógł przyczynić się do wzrostu i zatrudnienia, bez narażania na szwank celów stabilności i równowagi gospodarczej, niezbędne są dobrze opracowane systemy podatkowe i wydatków, które wspierają efektywną alokację zasobów. Cel ten można osiągnąć poprzez przesuwanie wydatków w kierunku kategorii przyczyniających się do wzrostu gospodarczego, takich jak badania i rozwój, infrastruktura fizyczna, technologie przyjazne środowisku, kapitał ludzki oraz wiedza. Państwa Członkowskie mogą wspomagać kontrolę pozostałych kategorii wydatków poprzez korzystanie z reguł wydatkowania i budżetowania zadaniowego, a także poprzez tworzenie mechanizmów oceny zapewniających, aby środki przyjmowane w ramach poszczególnych reform oraz ogólne pakiety reform były prawidłowo opracowywane. Głównym priorytetem gospodarki UE jest zagwarantowanie, aby struktury podatkowe oraz wzajemne oddziaływanie między tymi strukturami a systemami świadczeń socjalnych przyczyniały się do zwiększenia potencjału wzrostu poprzez zwiększanie zatrudnienia i inwestycji.

Wytyczna nr 3. W celu promowania efektywnej alokacji zasobów zorientowanej na wzrost i zatrudnienie Państwa Członkowskie powinny, bez uszczerbku dla wytycznych dotyczących stabilności i równowagi gospodarczej, przesunąć strukturę wydatków publicznych w kierunku kategorii przyczyniających się do wzrostu gospodarczego zgodnie ze Strategią Lizbońską, w taki sposób dostosować struktury podatkowe, aby uległ zwiększeniu potencjał wzrostu, zapewnić istnienie mechanizmów pozwalających ocenić relacje między wydatkami publicznymi a realizacją celów polityki, a także zapewnić ogólną spójność pakietów reform. *Zob. także zintegrowaną wytyczną „Wspieranie zrównoważonego wykorzystania zasobów i wzmocnienia efektu synergii pomiędzy ochroną środowiska a wzrostem” (nr 11).*

Zapewnianie, aby zmiany płac przyczyniały się do wzrostu i stabilności oraz stały się elementem uzupełniającym reformy strukturalne

Zmiany płac mogą przyczynić się do stworzenia stabilnych warunków makroekonomicznych i zestawów polityk sprzyjających tworzeniu nowych miejsc pracy pod warunkiem że rzeczywiste podwyżki płac odpowiadają leżącemu u ich podstawy wzrostowi wydajności w średniej perspektywie czasowej i że są one spójne ze wskaźnikiem rentowności, który umożliwia podejmowanie inwestycji sprzyjających zwiększaniu wydajności, zdolności produkcyjnych i tworzeniu nowych miejsc pracy. Tymczasowe czynniki, takie jak zmiana wydajności spowodowana czynnikami związanymi z cyklem lub jednorazowe zwwyżki stopy inflacji zasadniczej nie powinny nadawać wzrostowi płac tendencji niemożliwej do utrzymania, natomiast zmiany płac powinny odzwierciedlać warunki istniejące na lokalnych rynkach pracy.

Zważywszy na utrzymującą się tendencję zwykłą cen ropy i surowców, konieczna jest czujna obserwacja wpływu, jaki uzgodnienia płacowe oraz wzrost kosztów pracy może wywrzeć na stabilność cen i ich konkurencyjność. Z zadowoleniem przyjmuje się fakt, że nie zaobserwowano dotychczas tego efektu drugiej rundy. Należy uwzględnić te kwestie w dalszym dialogu i wymianie informacji pomiędzy władzami odpowiedzialnymi za kwestie monetarne i budżetowe oraz partnerami społecznymi na drodze dialogu makroekonomicznego.

Wytyczna nr 4. W celu zagwarantowania, że zmiany płac przyczynią się do stabilności makroekonomicznej i wzrostu oraz w celu zwiększenia zdolności przystosowawczej, Państwa Członkowskie powinny wspierać powstawanie odpowiednich ram dla systemów negocjacji płacowych przy pełnym poszanowaniu roli partnerów społecznych, w celu promowania zmian płac nominalnych i kosztów pracy przy zachowaniu stabilności cen oraz odpowiedniej tendencji wydajności średnioterminowej, biorąc pod uwagę istniejące różnice w kwalifikacjach i warunkach na lokalnych rynkach pracy. *Zob. także zintegrowaną wytyczną „Zapewnianie sprzyjającego zatrudnieniu rozwoju kosztów pracy i mechanizmów ustalania płac” (nr 22).*

Wspieranie spójnych polityk makroekonomicznych, strukturalnych i zatrudnienia

Zadaniem prawidłowych polityk makroekonomicznych jest stworzenie warunków sprzyjających powstawaniu nowych

miejsc pracy i wzrostowi. Reformy strukturalne pozwalające na zachowanie poprawnej sytuacji budżetowej w krótkiej i średniej perspektywie czasowej, mają zasadnicze znaczenie dla zwiększenia wydajności i zatrudnienia w średniej perspektywie czasowej, prowadząc tym samym do pełnego wykorzystania i zwiększenia potencjału wzrostu. Przyczyniają się one także do równowagi budżetowej, stabilności makroekonomicznej i odporności na wstrząsy. Jednocześnie odpowiednie polityki makroekonomiczne są kluczem do czerpania pełnych korzyści z reform strukturalnych w zakresie wzrostu i zatrudnienia. Kluczowym elementem ogólnej strategii gospodarczej Państw Członkowskich jest zapewnienie istnienia spójnego zestawu polityk strukturalnych wspierających i wspieranych przez ogólne ramy makroekonomiczne. W szczególności konieczne jest, by reformy rynkowe wpłynęły na zwiększenie ogólnej zdolności adaptacji i dostosowywania się systemów gospodarczych w reakcji na cykliczne zmiany warunków gospodarczych, jak również na długotrwałe trendy takie jak globalizacja czy technologia. W tym zakresie należy czynić wysiłki ukierunkowane na reformy podatków i systemów świadczeń socjalnych w celu sprawienia, by praca stała się opłacalna oraz w celu uniknięcia jakichkolwiek środków zniechęcających do udziału w rynku pracy.

Wytyczna nr 5. W celu propagowania większej spójności między politykami makroekonomicznymi, strukturalnymi i zatrudnienia Państwa Członkowskie powinny w dalszym ciągu podejmować reformy rynku pracy i rynku towarów, które jednocześnie spowodują podniesienie potencjału wzrostu i wzmocnią ramy makroekonomiczne poprzez zwiększanie elastyczności, mobilności i zdolności przystosowawczych na rynku pracy i towarów jako reakcję na globalizację, postępy technologiczne, zmiany popytu oraz zmiany cykliczne. Państwa Członkowskie powinny w szczególności nadać nowy impuls reformom podatków i świadczeń socjalnych w celu zwiększenia motywacji i opłacalności pracy; zwiększyć zdolności dostosowawcze rynków pracy łącząc elastyczność zatrudnienia z bezpieczeństwem; zwiększać szanse na rynku pracy poprzez inwestowanie w kapitał ludzki. *Zob. także zintegrowaną wytyczną „Promowanie elastyczności przy równoczesnym zapewnianiu bezpieczeństwa zatrudnienia oraz redukcjonowanie segmentacji rynku pracy, z należyтым uwzględnieniem roli partnerów społecznych” (nr 21 i nr 19).*

A.2 Zapewnianie dynamiki i prawidłowego funkcjonowania strefy euro

Potrzeba zwiększenia wzrostu i zatrudnienia jest szczególnie paląca w strefie euro ze względu na odnotowane przez nią ostatnio słabe wyniki gospodarcze i niski poziom potencjalnego wzrostu wynoszący około 2 % (szacunki Komisji). W swojej ostatniej prognozie wiosennej Komisja obniżyła swoje przewidywania dla 2005 r. i ustaliła je na poziomie 1,6 % wzrostu w strefie euro. W strefie euro może zwiększać się rozbieżność gospodarcza w odniesieniu do wzrostu, popytu wewnętrznego i presji inflacyjnych. Spowolnienie wzrostu gospodarczego w strefie euro w drugiej połowie ubiegłego roku można przypisać zarówno czynnikom zewnętrznym: wysokim i niestabilnym cenom ropy, coraz wolniejszemu wzrostowi handlu światowego oraz aprecjacji euro, jak i wewnętrznej sztywności. Czynniki zewnętrzne, to jest niekorzystne zmiany ceny ropy i utrzymujące się światowe dysproporcje, nadal stanowią zagrożenia, których nie należy lekceważyć.

Popyt krajowy był w strefie euro wyjątkowo słaby, i zarówno konsumpcja gospodarstw domowych, jak i inwestycje pozostawały na poziomie znacznie poniżej poziomu odnotowanego w 25 państwach UE jako całości w 2004 r. Powodem niskiego poziomu konsumpcji gospodarstw domowych wydaje się być w szczególności ciągły niepokój zwłaszcza co do perspektyw zatrudnienia (przy bezrobociu utrzymującym się na poziomie około 9%), a także wysokości dochodów w średniej perspektywie czasowej. Poziom zaufania i brak trwałej poprawy ze strony konsumpcji w dalszym ciągu ważyły na inwestycjach.

Wyzwanie, jakie stoi przed strefą euro, polega na zapewnieniu wykorzystania istniejącego potencjału wzrostu, ale przede wszystkim na zwiększeniu z czasem tego potencjału. Najlepszym sposobem osiągnięcia tego celu jest prowadzenie polityk makroekonomicznych ukierunkowanych na wzrost i stabilność, a także podejmowanie wszechstronnych reform strukturalnych. Oba te elementy są szczególnie ważne dla Państw Członkowskich należących do strefy euro oraz do ERM II, ponieważ mają one duży wpływ na zdolność tych państw do odpowiedniego reagowania na wstrząsy charakteryzujące się asymetrycznymi skutkami i w związku z tym na poziom odporności gospodarczej strefy euro jako całości. Ponadto wyniki gospodarcze poszczególnych Państw Członkowskich strefy euro, jak i polityki przez nie prowadzone, mają wpływ na wspólne dobra, takie jak kurs wymiany euro, stopy procentowe, stabilność cen oraz spójność strefy euro. Wszystko to sprawia, że, zarówno w UE jak i w strefie euro, istnieje potrzeba skutecznej koordynacji polityki w celu poprawy potencjału wzrostu i wydajności.

Brak krajowych polityk dotyczących stóp procentowych i kursów wymiany wpływa także na zwiększoną potrzebę osiągnięcia i utrzymania prawidłowych sytuacji budżetu w trakcie cyklu, zapewniających odpowiedni margines budżetowy pozwalający na absorpcję skutków wahań cyklicznych lub asymetrycznych skutków wstrząsów gospodarczych. Niezbędne jest prowadzenie polityk strukturalnych sprzyjających łagodnemu dostosowywaniu cen i wynagrodzeń tak, aby Państwa Członkowskie należące do strefy euro zdobyły zdolność szybkiego reagowania na wstrząsy (takie jak obecny gwałtowny wzrost cen ropy) i przyczyniły się do unikania nieuzasadnionych zmian w poziomie inflacji. Szczególne znaczenie w tym kontekście ma prowadzenie polityk zwiększających zdolność reagowania rynków pracy poprzez wspieranie szeroko zakrojonego uczestnictwa w rynku pracy, mobilności zawodowej i geograficznej oraz ustalanie poziomu wynagrodzeń, jak również właściwe reformy rynku towarów.

W krótkiej perspektywie czasowej zestaw polityk w strefie euro musi wspierać ożywienie gospodarcze, a zarazem zapewnić długoterminową równowagę i stabilność. W chwili obecnej ważne jest, by ten zestaw polityk budował zaufanie konsumentów i inwestorów, co między innymi oznacza potrzebę utrzymania średniookresowej stabilności. Polityka budżetowa musi zapewnić sytuację budżetu odpowiadającą potrzebie przygotowania się na efekt starzenia się społeczeństwa z jednej strony, a z drugiej strony osiągnięcie takiej struktury wydatków i dochodów, która będzie sprzyjać wzrostowi gospodarczemu.

Aby przyczynić się do międzynarodowej stabilności gospodarczej i lepiej reprezentować swoje interesy gospodarcze konieczne jest, aby strefa euro odgrywała w pełni swoją rolę we współpracy w zakresie polityki monetarnej i gospodarczej na szczeblu międzynarodowym. Zapewnienie stabilnego przewodnictwa Eurogrupy pozwoli na lepszą koordynację stanowisk państw będących częścią strefy euro, tymczasem jednak

reprezentowanie interesów strefy euro na zewnątrz wymaga ulepszeń, na podstawie porozumienia wiedeńskiego z 11 i 12 grudnia 1998 r., tak aby strefa euro mogła przyjąć wiodącą strategiczną rolę w rozwijaniu światowego systemu gospodarczego.

Wytyczna nr 6. W celu przyczyniania się do dynamicznego i prawidłowego funkcjonowania UGW Państwa Członkowskie należące do strefy euro muszą zapewnić lepszą koordynację swoich polityk gospodarczych i budżetowych, a w szczególności 1) zwrócić szczególną uwagę na równowagę budżetową ich finansów publicznych, w pełnej zgodności z Paktem Stabilności i Wzrostu; 2) przyczynić się do powstawania zestawu polityk wspierających ożywienie gospodarcze, przy zachowaniu stabilności cen, a tym samym umacniających zaufanie ze strony przedsiębiorców i konsumentów w krótkiej perspektywie czasowej, dających się pogodzić z długoterminowym stałym wzrostem; 3) intensywnie prowadzić reformy strukturalne, które przyczynią się do zwiększenia długoterminowego potencjalnego wzrostu w strefie euro oraz doprowadzą do poprawy wydajności, konkurencyjności oraz zdolności dostosowywania się do asymetrycznych wstrząsów ze zwróceniem szczególnej uwagi na polityki zatrudnienia; oraz 4) zapewnić, by wpływ strefy euro na światowy system gospodarczy był współmierny do jej znaczenia gospodarczego.

SEKCJA B

REFORMY MIKROEKONOMICZNE MAJĄCE NA CELU ZWIĘKSZENIE EUROPEJSKIEGO POTENCJAŁU WZROSTU

W celu podniesienia potencjału wzrostu UE i zwiększenia stabilności makroekonomicznej konieczne jest przeprowadzenie reform strukturalnych, ponieważ zwiększają one sprawność i zdolności przystosowawcze gospodarki europejskiej. Wzrost wydajności napędzany jest przez konkurencję, inwestycje i innowacje. Zwiększanie potencjału wzrostu Europy wymaga postępów zarówno w zakresie tworzenia nowych miejsc pracy, jak i wzrostu wydajności. Od połowy lat 90-tych tempo wzrostu wydajności w UE wyraźnie spadło. Spadek ten jest po części spowodowany zwiększonym zatrudnianiem pracowników o niskich kwalifikacjach. Odwrócenie spadkowej tendencji wydajności stanowi jednak jedno z głównych wyzwań, jakie stoją przed Unią, w szczególności w kontekście obserwowanego starzenia się społeczeństwa w Europie. Ocenia się, iż samo starzenie się społeczeństwa spowoduje spadek o prawie połowę obecnego tempa potencjalnego wzrostu. Szybszy wzrost wydajności oraz rosnąca liczba przepracowanych godzin są zatem niezbędne, aby utrzymać i poprawić poziom życia w przyszłości oraz zagwarantować wysoki poziom ochrony społecznej.

B.1 Wiedza i innowacje – motory zrównoważonego wzrostu

Wiedza zebrana dzięki inwestycjom w badania i rozwój, innowacje i edukację jest głównym czynnikiem stymulującym długotrwały wzrost. Polityki mające na celu zwiększenie inwestycji w wiedzę oraz podniesienie zdolności innowacyjnej gospodarki UE są centralnym elementem Strategii Lizbońskiej na rzecz wzrostu i zatrudnienia. Z tego powodu krajowe i regionalne programy będą w coraz większym stopniu skierowane na inwestycje w tych obszarach, zgodnie z celami Strategii Lizbońskiej.

Zwiększenie i poprawa inwestycji w dziedzinie badań i rozwoju w celu utworzenia Europejskiej Przestrzeni Wiedzy

Badania i rozwój wpływają wielorako na wzrost gospodarczy: po pierwsze mogą przyczynić się do powstawania nowych rynków lub procesów produkcyjnych; po drugie mogą prowadzić do stopniowych ulepszeń już istniejących produktów i procesów produkcyjnych; a po trzecie zwiększają one zdolności państwa do wchłaniania nowych technologii.

Obecnie UE przeznacza około 2 % PKB na badania i rozwój (różnice pomiędzy poszczególnymi Państwami Członkowskimi wahają się od poniżej 0,5 % do ponad 4 % PKB), czyli niewiele więcej od poziomu odnotowanego na początku wdrażania Strategii Lizbońskiej. Ponadto jedynie około 55 % wydatków ponoszonych w UE na badania jest finansowanych przez przedsiębiorstwa. Ustalono, że niski poziom inwestycji prywatnych w badania i rozwój jest jedną z głównych przyczyn istnienia luki innowacyjnej między EU a Stanami Zjednoczonymi. Konieczne jest szybsze dążenie do wspólnego dla UE celu podnoszenia poziomu inwestycji w badania do 3 % PKB. W krajowych programach lizbońskich Państwa Członkowskie powinny określić swoje docelowe wydatki na badania i rozwój na lata 2008 i 2010 oraz środki pozwalające na osiągnięcie tych celów. Główne wyzwanie polega na stworzeniu przedsiębiorstw ramowych warunków, instrumentów i zachęt do inwestowania w badania.

Należy poprawić efektywność publicznych wydatków na badania oraz zacieśnić związki pomiędzy badaniami prowadzonymi przez państwo a sektorem prywatnym. Należy wzmocnić bieguny i sieci doskonałości, czynić lepszy ogólny użytek z instrumentów wsparcia publicznego w celu przyspieszenia innowacji w sektorze prywatnym oraz zagwarantować lepsze wykorzystanie efektu dźwigni inwestycji publicznych oraz unowocześnione zarządzanie instytucjami badawczymi i wyższymi uczelniami. Zagwarantowanie firmom możliwości działania w konkurencyjnym środowisku jest również żywotną kwestią, jako że konkurencja w sposób istotny pobudza wzrost wydatków sektora prywatnego na innowacje. Ponadto należy podjąć stanowcze wysiłki w celu zwiększenia liczby i kwalifikacji naukowców czynnych zawodowo w Europie, w szczególności poprzez zachęcanie młodzieży do podejmowania studiów w dziedzinach naukowych, technicznych i inżynierskich, poprzez wspieranie rozwoju kariery zawodowej oraz międzynarodowej i międzysektorowej mobilności naukowców, a także usuwanie przeszkód w mobilności naukowców i studentów.

Należy wzmocnić międzynarodowy wymiar badań i rozwoju pod względem wspólnego finansowania, tworzenia większej krytycznej masy na poziomie UE w obszarach o podstawowym znaczeniu wymagających dużych nakładów oraz poprzez usuwanie przeszkód w mobilności naukowców i studentów.

Wytuczna nr 7. W celu zwiększenia i poprawy inwestycji w dziedzinie badań i rozwoju, realizowanych w szczególności przez sektor prywatny, potwierdza się ogólny cel na 2010 r. zakładający inwestycje na poziomie 3 % PKB, przy stosownym podziale między inwestycje prywatne i publiczne. Państwa Członkowskie określają pośrednie wielkości nakładów. Państwa

Członkowskie powinny w dalszym ciągu pracować nad zestawem środków właściwych do pobudzania badań i rozwoju, w szczególności wśród przedsiębiorstw poprzez: 1) lepsze warunki ramowe i zagwarantowanie firmom możliwości działania w wystarczająco konkurencyjnym i atrakcyjnym środowisku; 2) zwiększenie skuteczności i efektywności wydatków publicznych na badania i rozwój oraz rozwój partnerstw publiczno-prywatnych; 3) rozwijanie i wzmacnianie centrów doskonałości dla instytucji edukacyjnych i badawczych w Państwach Członkowskich, a także tworzenie nowych takich centrów, jeśli zajdzie taka potrzeba, oraz poprawę współpracy i transferu technologii pomiędzy publicznymi instytucjami badawczymi a przedsiębiorstwami badawczymi; 4) rozwijanie i lepsze wykorzystanie zachęt do wspierania badań i rozwoju w sektorze prywatnym; 5) modernizowanie zarządzania instytucjami badawczymi i uczelniami wyższymi; 6) zagwarantowanie wystarczającej liczby wykwalifikowanych naukowców poprzez zachęcanie młodzieży do podejmowania studiów w dziedzinach naukowych, technicznych i inżynierskich, poprzez wspieranie rozwoju kariery zawodowej oraz europejskiej, międzynarodowej jak również międzysektorowej mobilności naukowców i personelu badawczego.

Wspieranie innowacji

Podstawowym czynnikiem, od którego zależy dynamika gospodarki europejskiej, jest jej zdolność innowacyjna. Konieczne jest stworzenie ramowych warunków gospodarczych dla innowacji. Wymaga to prawidłowo funkcjonujących rynków finansowych i towarowych, jak również skutecznych i dostępnych środków służących egzekwowaniu praw własności intelektualnej. Innowacje często są wprowadzane na rynek przez nowe przedsiębiorstwa, które mogą mieć szczególne trudności ze zdobywaniem źródeł finansowania. Dlatego też środki mające stymulować powstawanie i wzrost innowacyjnych przedsiębiorstw, między innymi ułatwiające dostęp do źródeł finansowania, powinny doprowadzić do intensyfikacji działalności innowacyjnej. Czynnikiem sprzyjającym rozpowszechnianiu technologii oraz wspierającym polityki na rzecz lepszej integracji krajowych systemów innowacji i edukacji może być rozwój biegunów i sieci innowacji oraz usług wspierających innowacje skierowanych do MŚP. Dla krajów i regionów zapóźnionych w rozwoju szczególnie korzystny jest transfer wiedzy osiągany dzięki mobilności naukowców, bezpośrednim inwestycjom zagranicznym (FDI) oraz importowanym technologiom.

Wytuczna nr 8. W celu wspierania wszelkich form innowacji Państwa Członkowskie powinny skoncentrować się na: 1) doskonaleniu usług wspierających innowacje, w szczególności w zakresie rozpowszechniania i transferu technologii; 2) tworzeniu i rozwoju biegunów, sieci i inkubatorów innowacji skupiających wyższe uczelnie, instytucje badawcze i przedsiębiorstwa – w tym na szczeblu regionalnym i lokalnym, pomagając zlikwidować różnice technologiczne między regionami; 3) wspieraniu transgranicznego transferu wiedzy, poprzez, między innymi, bezpośrednie inwestycje zagraniczne; 4) propagowaniu zamówień publicznych na innowacyjne produkty i usługi; 5) lepszym dostępem do krajowych i międzynarodowych źródeł finansowania oraz 6) skutecznymi i dostępnymi środkami służącymi egzekwowaniu praw własności intelektualnej.

Rozpowszechnianie technologii informacyjno-komunikacyjnych (ICT) zgodnie z celami i działaniami zbliżającej się inicjatywy i 2010 także w istotny sposób poprawia wydajność i, co za tym idzie, stymuluje wzrost ekonomiczny. UE nie była dotąd w stanie wykorzystać w pełni korzyści wynikających ze zwiększonej produkcji i szerszego zastosowania technologii informacyjno-komunikacyjnych. Jest to dowodem na wciąż utrzymujące się niedoinwestowanie sektora ICT, ograniczenia instytucjonalne i organizacyjne trudności w zakresie wprowadzania ICT. Innowacje technologiczne ostatecznie uzależnione są od istnienia klimatu gospodarczego sprzyjającego wzrostowi. W tym kontekście stosowanie inteligentnych rozwiązań logistycznych jest efektywnym sposobem zagwarantowania dalszej konkurencyjności europejskich miejsc produkcji pod względem kosztów. Otwarty i konkurencyjny rynek komunikacji elektronicznej jest w tym względzie również istotnym czynnikiem.

Wytyczna nr 9. W celu ułatwienia rozpowszechniania i efektywnego wykorzystania technologii informacyjno-komunikacyjnych (ICT) oraz tworzenia powszechnego społeczeństwa informacyjnego Państwa Członkowskie powinny: 1) wspierać powszechne korzystanie z ICT w usługach publicznych, MŚP i gospodarstwach domowych; 2) ustalić konieczne ramy dla wdrożenia związanych z tym zmian organizacji pracy w gospodarce; 3) wspierać silną gospodarczą obecność Europy w kluczowych segmentach ICT; 4) wspierać rozwój silnego przemysłu tworzącego i wykorzystującego technologie informacyjno-komunikacyjne oraz dobrze funkcjonujących rynków; 5) zagwarantować bezpieczeństwo sieci i informacji, jak również spójność i interoperacyjność sieci celem stworzenia przestrzeni informacyjnej bez granic; 6) wspierać zakładanie sieci szerokopasmowych, także w regionach o słabej infrastrukturze w celu rozwijania gospodarki opartej na wiedzy. *Zob. także zintegrowaną wytyczną „Promowanie elastyczności przy równoczesnym zapewnianiu bezpieczeństwa zatrudnienia oraz redukcjonowanie segmentacji rynku pracy, z należyty uwzględnieniem roli partnerów społecznych” (nr 21).*

Wzmocnienie konkurencyjnej przewagi europejskiej bazy przemysłowej

Ostatnio zaobserwowane zwolnienie tempa wzrostu wydajności UE jest po części związane z trudnościami, jakie UE napotyka w przekierowaniu gospodarki na nowe sektory o wyższym wzroście wydajności.

W celu wzmocnienia i utrzymania wiodącej roli w kwestiach gospodarczych i technologicznych Europa musi zwiększyć swoją zdolność do rozwijania i wprowadzania do obrotu nowych technologii, w tym ICT. Efekt synergii, uzyskiwany dzięki wspólnemu podejmowaniu na szczeblu europejskim wyzwań w dziedzinie badań, prawodawstwa i finansowania, tam gdzie poszczególne Państwa Członkowskie nie mogą same skutecznie poradzić sobie z niedoskonałościami rynku ze względu na ich wielkość lub zakres, powinien zostać przeanalizowany i wykorzystany. UE nie udało się wciąż w pełni wykorzystać swojego potencjału technologicznego. Wspólne wykorzystanie doskonałych europejskich zasobów oraz rozwój partnerstwa publiczno-prywatnego i współpracy między Państwami Członkowskimi tam, gdzie korzyści dla społeczeństwa są większe od korzyści dla sektora prywatnego, przyczyni się do wykorzystania tego potencjału.

Wytyczna nr 10. W celu wzmocnienia konkurencyjnej przewagi swojej bazy przemysłowej Europa potrzebuje trwałej struktury przemysłowej na całym swoim obszarze. Niezbędna realizacja nowoczesnej i aktywnej polityki przemysłowej oznacza wzmocnienie konkurencyjnej przewagi bazy przemysłowej, między innymi poprzez działania na rzecz tworzenia atrakcyjnych warunków ramowych zarówno dla sektora produkcyjnego jak i usług, przy jednoczesnym zagwarantowaniu komplementarności działań na szczeblu krajowym, ponadpaństwowym i europejskim. Państwa Członkowskie powinny: 1) rozpocząć od określenia źródeł wartości dodanej i konkurencyjności w kluczowych sektorach przemysłu oraz od podjęcia wyzwań, jakie stawia przed nimi globalizacja; 2) skoncentrować się również na rozwoju nowych technologii i rynków; a) oznacza to w szczególności wolę propagowania nowych inicjatyw technologicznych opartych na partnerstwach publiczno-prywatnych i współpracę między Państwami Członkowskimi, co pomaga w rozwiązywaniu problemów związanych z rzeczywistymi niedoskonałościami rynku; b) oznacza to także tworzenie oraz rozwijanie sieci grup na poziomie regionalnym lub lokalnym w całej UE przy większym zaangażowaniu MŚP. *Zob. także zintegrowaną wytyczną „Lepsze dostosowywanie się do potrzeb rynku pracy” (nr 20).*

Wspieranie zrównoważonego wykorzystania zasobów

Długotrwały sukces Unii zależy także od sprostania wielu różnorodnym wyzwaniom w zakresie zasobów naturalnych i środowiska, które, jeśli nie zostaną podjęte, staną się hamulcem dla przyszłego wzrostu. W tym kontekście ostatnie i prognozowane zmiany cen ropy uwydatniły problem efektywności energetycznej. Polityka ukierunkowana na efektywność energetyczną jest istotnym czynnikiem uodparniającym gospodarkę europejską na wahania cen ropy. Dalsze zwlekanie z rozwiązaniem tych wyzwań podniosłoby koszty gospodarcze podjęcia działania. Oznacza to na przykład środki pozwalające na racjonalniejsze wykorzystanie zasobów. Środki zastosowane w tej dziedzinie będą odgrywać również istotną rolę w rozwiązywaniu problemów związanych ze zmianą klimatu. W tym kontekście ważne jest, aby Państwa Członkowskie wznowiły wysiłki zmierzające do spełnienia zobowiązań wynikających z Protokołu z Kioto. Państwa Członkowskie powinny zwłaszcza nadal przeciwdziałać zmianie klimatu w celu niedopuszczenia do globalnego wzrostu temperatury o więcej niż 2 °C w stosunku do poziomów z epoki przedindustrialnej, jednocześnie realizując cele z Kioto bez ponoszenia nadmiernych kosztów. Państwa Członkowskie powinny podtrzymywać swoje zaangażowanie na rzecz zachowania istniejącej różnorodności biologicznej poczynając od dnia dzisiejszego do roku 2010, w szczególności poprzez włączenie tego wymogu do innych polityk, z uwagi na znaczenie bioróżnorodności dla pewnych sektorów gospodarki. W tym kontekście kluczową rolę odgrywa wykorzystanie instrumentów rynkowych tak, aby ceny w większym stopniu odzwierciedlały szkody spowodowane w środowisku naturalnym oraz koszty społeczne. Wspieranie rozwoju i wykorzystywania technologii przyjaznych dla środowiska, promowanie proekologicznych zamówień publicznych ze zwróceniem szczególnej uwagi na MŚP, zniesienie szkodliwych dla środowiska subwencji oraz inne instrumenty polityczne – to wszystko może wpłynąć na zwiększenie innowacyjności i wkładu, jaki zainteresowane sektory mogą wnieść w osiągnięcie zrównoważonego rozwoju. Przedsiębiorstwa unijne na przykład sytuują się wśród światowych liderów w dziedzinie rozwoju nowych technologii w zakresie odnawialnych źródeł energii.

W szczególności w kontekście utrzymującej się tendencji wzrostowej cen energii oraz kumulacji zagrożeń dla klimatu ważne są dalsze wysiłki na rzecz zwiększonej efektywności energetycznej, a tym samym na rzecz wzrostu i zrównoważonego rozwoju.

Wytuczna nr 11. W celu wspierania zrównoważonego wykorzystywania zasobów i wzmocnienia efektu synergii pomiędzy ochroną środowiska a wzrostem Państwa Członkowskie powinny: 1) traktować jako priorytet efektywność energetyczną i kogenerację, rozwój ekologicznie zrównoważonych, w tym odnawialnych, źródeł energii oraz szybkie upowszechnianie przyjaznych dla środowiska i ekologicznie wydajnych technologii a) z jednej strony w ramach rynku wewnętrznego, szczególnie w sektorach transportowym i energetycznym, między innymi w celu uodpornienia gospodarki europejskiej na wahania cen ropy, b) z drugiej strony względem rynków zewnętrznych z uwagi na znaczny potencjał eksportowy tego sektora; 2) promować rozwój środków niezbędnych do internalizacji zewnętrznych kosztów środowiskowych oraz oddzielenie wzrostu gospodarczego od degradacji środowiska. Realizacja tych priorytetowych zadań powinna być zgodna z istniejącym prawodawstwem wspólnotowym oraz działaniami i instrumentami określonymi w Planie Działania w dziedzinie Technologii Środowiskowych (Environmental Technologies Action Plan – ETAP), między innymi poprzez a) wykorzystanie instrumentów rynkowych, b) fundusze ryzyka („risk funds”) oraz finansowanie badań i rozwoju, c) propagowanie zrównoważonych wzorców produkcji i konsumpcji w tym proekologicznych zamówień publicznych, d) zwracanie szczególnej uwagi na MŚP oraz e) reformę subwencji, mających znaczący negatywny wpływ na środowisko i niemożliwych do pogodzenia ze zrównoważonym wzrostem, z zamiarem ich stopniowego eliminowania; 3) dążyć do zachowania istniejącej różnorodności biologicznej poczynając od dnia dzisiejszego do 2010 r., w szczególności poprzez włączenie tego wymogu do innych polityk, z uwagi na znaczenie bioróżnorodności dla pewnych sektorów gospodarki; 4) nadal przeciwdziałać zmianie klimatu realizując cele z Kioto bez ponoszenia nadmiernych kosztów, w szczególności w odniesieniu do MŚP. *Zob. także zintegrowaną wytyczną „Promowanie efektywnej alokacji zasobów zorientowanej na wzrost i zatrudnienie” (nr 3).*

B.2 Europa jako bardziej atrakcyjne miejsce inwestowania i pracy

Poziom atrakcyjności Unii Europejskiej jako miejsca lokowania inwestycji zależy między innymi od rozmiaru i stopnia otwartości jej rynków, klimatu prawnego oraz jakości siły roboczej i infrastruktury.

Rozszerzenie i pogłębienie rynku wewnętrznego

Podczas gdy rynek wewnętrzny towarów jest stosunkowo dobrze zintegrowany, rynki usług pozostają, prawnie lub faktycznie, dość podzielone, a mobilność siły roboczej w Europie pozostaje na niskim poziomie. W celu wspierania wzrostu i zatrudnienia, a także zwiększania konkurencyjności, wewnętrzny rynek usług musi stać się w pełni sprawny, zachowując równocześnie europejski model socjalny. Rada Europejska wezwała do podjęcia wszelkich starań w ramach procesu legislacyjnego w celu osiągnięcia szerokiego porozumienia na rzecz dążenia do jednolitego rynku usług. Eliminacja przeszkód w działaniach transgranicznych pozwoliłaby także na znaczne zwiększenie skuteczności. Wreszcie pełna integracja rynków

finansowych, umożliwiając bardziej efektywną alokację kapitału oraz stworzenie korzystniejszych warunków finansowania przedsiębiorczości, wpłynęłaby na zwiększenie produkcji i zatrudnienia.

Mimo powszechnej świadomości korzyści, jakie przyniosłoby istnienie jednolitego rynku europejskiego, poziom transpozycji dyrektyw dotyczących rynku wewnętrznego pozostaje znacznie poniżej oczekiwań. Ponadto często dyrektywy nie są prawidłowo wdrażane albo stosowane, co potwierdza duża liczba wszczynanych przez Komisję postępowań w sprawie naruszenia. Państwa Członkowskie powinny bardziej konstruktywnie współpracować ze sobą i z Komisją, aby zapewnić swoim obywatelom i przedsiębiorcom możliwość czerpania pełnych korzyści z prawodawstwa dotyczącego wewnętrznego rynku. Wielu ulepszeń można na przykład dokonać jeszcze w zakresie zamówień publicznych. Ulepszenia te mogą znaleźć odbicie we wzroście liczby takich zamówień ogłaszanych publicznie. Ponadto bardziej otwarta procedura przetargowa pozwoliłaby Państwom Członkowskim na znaczne oszczędności budżetowe.

Wytuczna nr 12. W celu rozszerzenia i pogłębienia rynku wewnętrznego Państwa Członkowskie powinny: 1) przyspieszyć transpozycję dyrektyw regulujących rynek wewnętrzny; 2) obrąć jako priorytet dokładniejsze i pełniejsze egzekwowanie prawa z zakresu rynku wewnętrznego; 3) wyeliminować pozostałe przeszkody w działalności transgranicznej; 4) efektywnie stosować zasady regulujące zamówienia publiczne w UE; 5) promować w pełni sprawny wewnętrzny rynek usług przy równoczesnym zachowaniu europejskiego modelu socjalnego; 6) przyspieszyć proces integracji rynku finansowego poprzez konsekwentne i spójne wdrażanie i egzekwowanie Planu Działania w zakresie usług Finansowych (Financial Services Action Plan). *Zob. także zintegrowaną wytyczną „Lepsze dostosowywanie się do potrzeb rynku pracy” (nr 20).*

Zagwarantowanie otwartych i konkurencyjnych rynków w Europie i poza nią

Otwarta gospodarka światowa oferuje nowe możliwości stymulowania wzrostu i konkurencyjności wewnątrz gospodarki europejskiej. Polityka konkurencji odegrała dotychczas znaczącą rolę w zagwarantowaniu równych reguł gry dla przedsiębiorstw w UE; celowe może być również przyjrzenie się z szerszej perspektywy ramom prawnym regulującym działalność rynków w celu promowania warunków umożliwiających przedsiębiorstwom efektywną konkurencję. Sposobem na szersze otwarcie rynków europejskich na konkurencję może być zmniejszenie ogólnego poziomu istniejącej jeszcze pomocy państwa. Tendencji tej musi towarzyszyć przekierowanie pozostałej pomocy państwa na zapewnianie wsparcia dla niektórych celów horyzontalnych. Taka zmiana zasad przyznawania pomocy państwa powinno być dalszym ruchem w tym kierunku.

Niezwykle efektywnym instrumentem wspierającym konkurencję są reformy strukturalne, które ułatwiają wejście na rynek. Mają one szczególne znaczenie na rynkach, które wcześniej były chronione przed konkurencją ze względu na istnienie zachowań antykonkurencyjnych, monopolii, nadmierną regulację prawną (np. zezwolenia, licencje, minimalne wymogi kapitałowe, bariery prawne, godziny otwarcia sklepów, ceny regulowane itp. mogą stanowić przeszkody w rozwoju efektywnego otoczenia konkurencyjnego) lub ze względu na protekcjonizm handlowy.

Ponadto wprowadzenie w życie już uzgodnionych środków dotyczących otwarcia sektorów sieciowych na konkurencję (w dziedzinie elektryczności i gazu, transportu, w sektorze usług telekomunikacyjnych i pocztowych) powinno przyczynić się do ogólnego spadku cen i większych możliwości wyboru, zapewniając równocześnie dostarczanie usług powszechnego interesu gospodarczego do wszystkich obywateli. Organy odpowiedzialne za konkurencję i uregulowania prawne powinny zapewnić konkurencję na zliberalizowanych rynkach. Jednocześnie konieczne jest zagwarantowanie, że wysokiej jakości usługi powszechnego interesu gospodarczego będą dostarczane w zadowalającym zakresie i za przystępną cenę.

Zewnętrzne otwarcie na handel i inwestycje, również w kontekście wielostronnym, osiągane poprzez zwiększanie zarówno eksportu, jak i importu, stanowi ważny bodziec dla wzrostu i zatrudnienia i może tym samym wzmocnić realizację reform strukturalnych. Otwarty i silny system reguł handlu światowego ma żywotne znaczenie dla gospodarki europejskiej. Pomyślnie zawarcie ambitnego i wyważonego porozumienia w ramach rundy negocjacji z Doha, jak również rozwój dwustronnych i regionalnych porozumień o wolnym handlu powinny pozwolić na dalsze otwieranie rynków na handel i inwestycje, przyczyniając się w ten sposób do zwiększania potencjalnego wzrostu.

Wytuczna nr 13. W celu zagwarantowania otwartych i konkurencyjnych rynków w Europie i poza nią oraz spożytkowania korzyści wynikających z globalizacji Państwa Członkowskie powinny uznać za priorytetowe następujące działania: 1) usunięcie nadmiernie utrudniających konkurencję barier prawnych, handlowych i innych; 2) skuteczniejsze wdrażanie polityki konkurencji; 3) przeprowadzanie przez organy odpowiedzialne za konkurencję i uregulowania prawne selektywnego przeglądu rynków i przepisów prawnych w celu określenia i usunięcia przeszkód utrudniających konkurencję i wejście na rynek; 4) zmniejszanie zakłócającej konkurencję pomocy państwa; 5) zgodnie z przyszłym programem ramowym Wspólnoty przekierowanie pomocy na rzecz niektórych celów horyzontalnych takich jak badania, innowacje oraz optymalne wykorzystanie kapitału ludzkiego oraz precyzyjnie określonych niedoskonałości rynku; 6) wspieranie zewnętrznego otwarcia również w kontekście wielostronnym; 7) pełne wprowadzanie w życie uzgodnionych środków dotyczących otwarcia sektorów sieciowych na konkurencję w celu zapewnienia efektywnej konkurencji na zintegrowanych rynkach całej Europy. Jednocześnie dostarczanie za przystępną cenę efektywnych usług powszechnego interesu gospodarczego ma do odegrania ważną rolę w konkurencyjnej i dynamicznej gospodarce.

Poprawa europejskich i krajowych uregulowań prawnych

Uregulowania prawne dotyczące rynku są niezbędne, aby stworzyć otoczenie, w którym transakcje handlowe mogą być przeprowadzane po konkurencyjnej cenie. Ich zadaniem jest także korygowanie niedoskonałości rynku oraz ochrona uczestników

ryнку. Niemniej jednak skumulowane skutki uregulowań prawnych mogą pociągać za sobą znaczące koszty gospodarcze. Jest zatem istotne, aby uregulowania te były prawidłowo opracowane i proporcjonalne. Jakość europejskiego i krajowego otoczenia prawnego jest kwestią wspólnego zaangażowania i wspólnej odpowiedzialności zarówno na szczeblu UE jak i Państw Członkowskich.

Przy opracowywaniu nowych lub wprowadzaniu zmian do istniejących przepisów, Państwa Członkowskie powinny systematycznie oceniać koszty i korzyści podejmowanych inicjatyw ustawodawczych. Powinny podnosić jakość swoich uregulowań prawnych zachowując ich cele. Oznacza to przeprowadzanie konsultacji z zainteresowanymi stronami. W ramach wypracowanego przez Komisję podejścia do lepszego stanowienia prawa, gospodarcze, społeczne i środowiskowe skutki nowych lub zmienionych uregulowań prawnych są starannie oceniane w celu identyfikacji potencjalnych kompromisów i synergii pomiędzy różnymi celami polityk. Istniejące uregulowania prawne są ponadto poddawane przeglądowi pod kątem możliwości ich uproszczenia; ocenia się również ich potencjalny wpływ na konkurencyjność. Opracowuje się wreszcie także wspólne podejście do oceny kosztów administracyjnych nowego i istniejącego prawodawstwa. Państwa Członkowskie powinny opracować systemy upraszczania istniejących uregulowań prawnych. Powinny przeprowadzać szeroko zakrojone konsultacje celem oceny kosztów i korzyści podejmowanych inicjatyw ustawodawczych lub ich zaniechania, w szczególności w odniesieniu do obszarów, w których inicjatywy oznaczają kompromisy między różnymi celami polityk. Państwa Członkowskie powinny także zagwarantować pełne uwzględnienie właściwych rozwiązań alternatywnych w stosunku do uregulowań prawnych.

Można zatem w znacznym stopniu poprawić otoczenie prawne dzięki uwzględnieniu rachunku kosztów i korzyści związanych z wprowadzanymi regulacjami, w tym kosztów administracyjnych. Jest to szczególnie ważna kwestia dla małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP), które zwykle posiadają ograniczone środki na spełnienie wymogów administracyjnych określonych w prawodawstwie wspólnotowym i krajowym.

Wytuczna nr 14. W celu stworzenia bardziej konkurencyjnego otoczenia dla działalności gospodarczej i wsparcia prywatnej inicjatywy poprzez lepsze uregulowania prawne Państwa Członkowskie powinny: 1) zmniejszyć obciążenia administracyjne utrudniające działalność przedsiębiorstw, przede wszystkim MŚP i przedsiębiorstw rozpoczynających działalność; 2) podnosić jakość istniejących i nowych uregulowań prawnych, zachowując ich cele, poprzez systematyczną i wnikliwą ocenę ich skutków gospodarczych, społecznych (łącznie ze zdrowiem) oraz środowiskowych, uwzględniając i czyniąc postępy w szacowaniu obciążeń administracyjnych związanych z wprowadzanymi regulacjami, jak i ich wpływu na konkurencyjność, łącznie z egzekwowaniem; 3) zachęcać przedsiębiorstwa do rozwijania poczucia odpowiedzialności firmy wobec społeczeństwa.

Europa musi skuteczniej wspierać swoją przedsiębiorczość. Potrzebuje ona także większej liczby nowych przedsiębiorstw chętnych do podejmowania kreatywnych lub innowacyjnych przedsięwzięć. Należy propagować wiedzę na temat przedsiębiorczości poprzez wszelkie formy edukacji i szkoleń oraz zapewniać zdobywanie koniecznych umiejętności. Wymiar przedsiębiorczości powinien zostać włączony do procesu uczenia się przez całe życie poczynając od etapu szkolnego. W tym celu należy wspierać partnerstwa z przedsiębiorstwami. Czynnikiem stymulującym tworzenie i rozwijanie przedsiębiorstw może być także poprawa dostępu do źródeł finansowania i wzmacnianie zachęt gospodarczych poprzez między innymi przyjęcie takich systemów podatkowych, które promowałyby odnoszenie sukcesu, zmniejszenie kosztów pracy niezwiązanych z wynagrodzeniami i zmniejszanie obciążeń administracyjnych dla przedsiębiorstw rozpoczynających działalność, zwłaszcza poprzez zapewnianie, w szczególności młodym przedsiębiorcom, stosownych usług wspierających przedsiębiorstwa takich jak tworzenie zintegrowanych punktów kontaktowych czy inicjowanie krajowych sieci wsparcia dla przedsiębiorstw. Szczególną uwagę należy zwrócić na łatwiejsze przenoszenie prawa własności, poprawę prawa upadłościowego oraz udoskonalanie postępowań w zakresie ratowania i restrukturyzacji przedsiębiorstw.

Wytyczna nr 15. W celu promowania kultury w większym stopniu opartej na przedsiębiorczości i stworzenia otoczenia sprzyjającego rozwojowi MŚP Państwa Członkowskie powinny: 1) poprawiać dostęp do źródeł finansowania w szczególności mikrokredytów i innych form kapitału podwyższonego ryzyka („risk capital”) na rzecz tworzenia i rozwijania MŚP; 2) wzmacniać zachęty gospodarcze poprzez między innymi upraszczanie systemów podatkowych oraz zmniejszenie kosztów pracy niezwiązanych z wynagrodzeniami; 3) wzmacniać potencjał innowacyjny MŚP oraz 4) dostarczać odpowiednie usługi wspierające, takie jak tworzenie zintegrowanych punktów kontaktowych i inicjowanie krajowych sieci wsparcia dla przedsiębiorstw, aby ułatwiać ich tworzenie i rozwijanie zgodnie z zasadami określonymi w Karcie małych przedsiębiorstw (Small firms' Charter). Ponadto Państwa Członkowskie powinny promować edukację w dziedzinie przedsiębiorczości i szkolenia dla MŚP. Powinny one także ułatwiać przenoszenie prawa własności, tam gdzie jest to konieczne zmodernizować prawo upadłościowe oraz udoskonalać postępowania w zakresie ratowania i restrukturyzacji przedsiębiorstw. Zob. także zintegrowaną wytyczną „Promowanie efektywnej alokacji zasobów zorientowanej na wzrost i zatrudnienie” (nr 3) i „Wspieranie wszelkich form innowacji” (nr 8), nr 23 i 24.

Rozszerzenie i poprawa infrastruktury europejskiej

Nowoczesna infrastruktura jest istotnym czynnikiem wpływającym na poziom atrakcyjności lokalizacji. Ułatwia ona mobilność osób, towarów i usług w całej Unii. Nowoczesna infrastruktura transportu, energetyki oraz komunikacji elektronicznej jest ważnym elementem odnowionej Strategii Lizbońskiej. Dzięki zmniejszaniu kosztów transportu i rozszerzaniu rynków,

wzajemne powiązanie i interoperacyjność sieci transeuropejskich przyczynia się do rozwoju handlu międzynarodowego i poprawia dynamikę rynku wewnętrznego. Ponadto trwająca właśnie liberalizacja europejskich sektorów sieciowych sprzyja konkurencji i wzrostowi korzyści z lepszej wydajności tych sektorów.

Jeśli chodzi o inwestycje w infrastrukturę europejską w przyszłości, najważniejszą kwestią powinna stać się realizacja 30 priorytetowych projektów w zakresie transportu, które Parlament i Rada określiły w wytycznych dotyczących transeuropejskich sieci infrastruktury transportowej, jak również realizacja projektów transgranicznych w dziedzinie transportu „do natychmiastowej realizacji”, odnawialnych źródeł energii oraz łączności szerokopasmowej i badań określonych w ramach Europejskiej Inicjatywy na rzecz Wzrostu, a także realizacja projektów transportowych wspieranych ze środków Funduszu Spójności. Należy także zająć się problemem krajowych wąskich gardeł w infrastrukturze. Przyjęcie właściwych systemów wyceny kosztów w zakresie infrastruktury może przyczynić się do jej efektywnego wykorzystania oraz rozwoju trwałej równowagi modalnej.

Wytyczna nr 16. W celu rozbudowywania, ulepszania i powiązania infrastruktury w Europie oraz dokończenia realizacji priorytetowych projektów transgranicznych, a zwłaszcza w dążeniu do większej integracji rynków krajowych w rozszerzonej UE, Państwa Członkowskie powinny: 1) rozwijać odpowiednie warunki dla efektywnie wykorzystujących zasoby naturalne infrastruktury: transportowej, energetycznej oraz ICT, z pierwszeństwem dla infrastruktur przewidzianych w transeuropejskich sieciach transportowych, poprzez uzupełnianie mechanizmów wspólnotowych, zwłaszcza tych, które obejmują odcinki transgraniczne i obszary peryferyjne, co jest zasadniczym warunkiem pomyślnego otwierania sektorów sieciowych na konkurencję; 2) rozważyć rozwój partnerstw publiczno-prywatnych; 3) rozważyć argumenty przemawiające za odpowiednimi systemami wyceny kosztów związanych z infrastrukturą, aby zapewnić efektywne wykorzystanie infrastruktury oraz stworzenie trwałej równowagi modalnej ze zwróceniem szczególnej uwagi na zmiany technologiczne i innowację przy odpowiednim uwzględnieniu kosztów środowiskowych i wpływu na wzrost. Zob. także zintegrowaną wytyczną „Wspieranie upowszechniania i efektywnego wykorzystania technologii informacyjno-komunikacyjnych (ICT) oraz tworzenie powszechnego społeczeństwa informacyjnego” (nr 9).

Sporządzono w Brukseli, 12 lipca 2005 r.

W imieniu Rady
G. BROWN
Przewodniczący

SPROSTOWANIA**Sprostowanie do rozporządzenia Komisji (WE) nr 1279/2005 z dnia 2 sierpnia 2005 r. zmieniające należności przywozowe w sektorze zbóż stosowane od dnia 3 sierpnia 2005 r.**

(Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej L 202 z dnia 3 sierpnia 2005 r.)

Na str. 36, w motywach 1 i 2 oraz w artykule 1:

jest: „(WE) nr 1150/2005”,

powinno być: „(WE) nr 1256/2005”.

Sprostowanie do rozporządzenia Komisji (WE) nr 1270/2005 z dnia 1 sierpnia 2005 r. ustalającego, w jakiej mierze mogą być uwzględnione wnioski o pozwolenia na przywóz młodych byków opasowych, składane w lipcu 2005 r. w ramach kontyngentu taryfowego przewidzianego w rozporządzeniu (WE) nr 992/2005

(Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej L 201 z dnia 2 sierpnia 2005 r.)

Strona 38,

— w motywie 1:

zamiast: „Artykuł 1 ust. 3 lit. b)...”,

powinno być: „Artykuł 1 ust. 3 lit. a)...”;

— w artykule 1, ust. 2:

zamiast: „...w okresie określonym w art. 1 ust. 3 lit. d)...”,

powinno być: „...w okresie określonym w art. 1 ust. 3 lit. b)...”.

Sprostowanie do decyzji Komisji 2004/760/WE z dnia 26 października 2004 r. ustalającej szczegółowe zasady stosowania dyrektywy Rady nr 93/23/EWG w sprawie prowadzenia badań statystycznych dotyczących pogłównia i produkcji trzody chlewnej

(Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej L 337 z dnia 13 listopada 2004 r.)

Na stronie 59, w tytule decyzji:

jest: „dotyczących pogłównia i hodowli trzody chlewnej”,

powinno być: „dotyczących pogłównia i produkcji trzody chlewnej”.

Na stronie 60, art. 4 otrzymuje brzmienie:

„Waga tuszy, o której mowa w art. 10 ust. 1 dyrektywy 93/23/EWG, oznacza masę zimną poubojową, po zdjęciu skóry, upuszczeniu krwi, usunięciu wnętrzności i odcięciu języka, szczeciny, racic, zewnętrznych narządów płciowych, luźnego tłuszczu, nerek i przepony.”
